

## Europaudvalget

FOLKETINGET



### REFERAT

#### AF 36. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Torsdag den 14. juni 2012  
Tidspunkt: Kl. 08.00  
Sted: Vær. 2-133

Til stede: Eva Kjer Hansen (V) formand, Benny Engelbrecht (S) næstformand, Jens Joel (S), Sofie Carsten Nielsen (RV), Lisbeth Bech Poulsen (SF), Nikolaj Villumsen (EL), Erling Bonnesen (V), Lykke Friis (V), Pia Adelsteen (DF), Merete Riisager (LA), Lene Espersen (KF)

Desuden deltog: Økonomi- og indenrigsminister Margrethe Vestager, justitsminister Mørten Bødskov, minister for ligestilling og kirke og minister for nordisk samarbejde Manu Sareen, beskæftigelsesminister Mette Frederiksen, social- og integrationsminister Karen Hækkerup og minister for sundhed og forebyggelse Astrid Krag

Næstformanden ledede mødet under dagsordenens punkt 3-5, idet Pia Adelsteen ledede mødet under en del af punkt 3.

#### **Punkt 1. Rådsmøde nr. 3178 (økonomi og finans) den 22. juni 2012**

**Økonomiministeren:** Det er det sidste Økofin under dansk formandskab. Sagerne forelægges til orientering.

Jeg har ingen kommentarer til punkt 3 om adfærdskodeks for erhvervsbeskatning, punkt 6 om konvergensrapport fra Kommissionen 2012 og punkt 7 opfølgning på G20-topmødet den 18.-19. juni 2012. Jeg henviser til samlenotatet for sagernes nærmere indhold. Til gengæld vil jeg gerne sige noget om energibeskatning og om den finansielle transaktionsskat, det europæiske semester – altså de landespecifikke anbefalinger – og implementeringen af vækst- og stabilitetspagten samt direktivet om bankafvikling, som jo også er blevet fremlagt nu.

## 1. Energibeskatningsdirektivet

– *Orienterende debat*

KOM (2011) 0169

Rådsmøde 3178 – bilag 2 (supplerende samlenotat)

EUU alm. del (11) – svar på spørgsmål 46

KOM (2011) 0169 – bilag 2 (henvendelse af 16/11-11 fra Dansk Energi)

EU-note (11) – E 35 (opdateret notat af 7/6-12 om tolv forslag til vækst og beskæftigelse)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (11) – bilag 211 (side 165, senest behandlet i EUU 4/11-11)

**Økonomiministeren:** Målet med drøftelsen om energibeskatningsdirektivet er at få fastlagt de politiske retningslinjer for det videre arbejde med dette forslag.

Den grundlæggende idé er at få en mere rationel og målrettet energibeskatning, der fremmer de fælles klimamål, vi har i Den Europæiske Union.

Forslaget indebærer generelt højere energifgifter, og afgifterne på de enkelte produkter afspejler dels deres energiindhold, dels deres CO<sub>2</sub>-udledning.

Vi har fra formandskabets side ønsket at fremme forslaget, men der er faktisk en række lande, som har ret store problemer med det. Ikke kun de politiske forhandlinger, men også de tekniske forhandlinger har været særdeles vanskelige. Det er især England, Tyskland og Polen, som har taget forbehold over for CO<sub>2</sub>-elementet, altså det at man også beskatter efter CO<sub>2</sub>-udledning. Overordnet har formandskabets forsøgt at fremlægge nogle kompromisløsninger, således at vi kunne komme videre med forslaget, hvor vi imødekommer landenes ønsker, men uden at det overordnede mål med revisionen af energibeskatningsdirektivet mistes.

Det danske formandskab har på denne baggrund udarbejdet en note, der skal danne udgangspunkt for diskussionen på mødet den 22. juni. I det lillebitte skrift fastholder vi en strukturel ændring af minimumssatserne. Vi skal komme tættere på, at man får en anden måde at beskatte på, altså dels efter brændselsindhold og dels efter CO<sub>2</sub>-udledning. Landene skal kunne lægge de to afgiftskomponenter sammen til en fælles enhed i national lovgivning. Men nogle lande er forsat imod, at der overhovedet er et CO<sub>2</sub>-element i energibeskatningen.

Det er vigtigt for det videre arbejde, at Økofins drøftelser får givet nogle retningslinjer for, hvordan vi kommer videre med dette, sådan at vi får nogle overordnede principper for fastlæggelsen af de nye minimumssatser. Jeg håber selvfølgelig, at vi får en konstruktiv debat, for det er et væsentligt element i at nå klimamålene, at også afgiftsinstrumentet bringes i brug, sådan at vi sender et andet afgiftssignal i forhold til, hvilke brændsler man vælger. Det blive vanskeligt, for der er som sagt meget forskellige holdninger til det.

Fra dansk side støtter vi overordnet formålet med forslaget, men også den grundlæggende mekanisme. Vi har haft det på Europaudvalgets dagsorden før. Som I ved, svarer forslaget overordnet set til den måde, vi beskatter på i Danmark.

**Lykke Friis** konstaterede, at når vi har så høje energifgifter i Danmark, kan det kun være en fordel for os, at de andre lande også kommer deropad.

Hun spurgte, hvordan det kommer til at gå med harmoniseringen af afgifterne på diesel og benzin i Danmark.

**Pia Adelsteen** ville også gerne vide, hvordan det går med diesel og benzin, og om der skal ske nogen ændringer i Danmark.

**Merete Riisager** gik ud fra, at man ikke kun så på klimaet, men også overvejede, hvilken betydning en øget energibeskatning i EU ville have for den europæiske konkurrenceevne i forhold til resten af verden.

Hun spurgte også, om der er en undtagelse for landbruget, når der skal være en CO<sub>2</sub>-komponent i energibeskatningen, og hvilken betydning det vil få i Danmark?

**Økonomiministeren** delte helt Lykke Friis' vurdering af, at det vil være godt, hvis der bliver en mere ensartet energibeskatning, idet det vil betyde en mere lige konkurrence. I øvrigt pegede hun på, at energifgifterne i Europa allerede er relativt høje, hvilket man kan konstatere, hvis man kører ned igennem Europa i bil. Der er tale om en revision af et gældende direktiv, hvor vi mener, der både skal være en brændselskomponent og en CO<sub>2</sub>-komponent.

Hun gjorde opmærksom på, at kravet om en ligestilling af afgiften på diesel og benzin kan imødekommes på flere måder, herunder at man kan sætte dieselaafgiften lidt op og benzinaafgiften lidt ned. Det vil vi sikkert få en robust diskussion af herhjemme. Vi havde gerne set, at forslaget fra Kommissionen var kommet længere, så vi kunne levere på de klimamål, vi har sat os.

Hun svarede nej på Merete Riisagers spørgsmål. Der er ikke en specifik undtagelse for landbruget.

**Merete Riisager** var fuldstændig uenig med økonomiministeren om tilgangen til konkurrenceevnen, for i Liberal Alliances perspektiv er det det, at man har forskelligheder, der har gjort, at Europa er blevet rigt. På kort sigt vil det være i Danmarks favør, at vi får en højere energibeskatning i andre EU-lande, men hun var ikke enig i, at det vil være en fordel at få en ensartet konkurrenceevne inden for EU. Når benzinpriserne er de samme, når man kører ned igennem Europa, er det jo fordi markedet regulerer det.

**Pia Adelsteen** erklærede sig enig i det, økonomiministeren sagde om diesel og benzin. I hendes lille by var priserne på benzin stort set ens hos de tre forskellige benzinselskaber. I øvrigt udgør afgiften jo en væsentlig del af den samlede pris.

**Økonomiministeren** indrømmede, at hun nok så anderledes på afgifter og konkurrenceevne end Merete Riisager. Hun mente, at konkurrencen om lavest mulige brændstofpriser er en konkurrence på bekostning af miljøet og klimaet. Vi har en blandingsøkonomi, og når markedet begår en fejl, må det politiske system være villig til at sende et signal, der siger: "I skal også tage hensyn til miljøet."

**Merete Riisager** var enig med økonomiministeren i, at markedet kan tage fejl, men hun var uenig i, at politikere er perfekte og kan rette de fejl, markedet begår.

**Økonomiministeren** sagde, at hun måtte have udtrykt sig meget uklart, hvis hun havde givet det indtryk, at hun mente, politikere var ufejlbarlige.

## 2. Kommissionens forslag vedr. en afgift på finansielle transaktioner (FTT)

– *Orienterende debat*

KOM (2011) 0594

Rådsmøde 3178 – bilag 3 (supplerende samienotat)

KOM (2011) 0594 – svar på spørgsmål 1

KOM (2011) 0594 – svar på spørgsmål 2

KOM (2011) 0594 – svar på spørgsmål 3

KOM (2011) 0594 – spørgsmål 4

KOM (2011) 0594 – spørgsmål 5

EU-note (11) – E 33 (notat af 18/5-12 fra den økonomiske konsulent om skat på finansielle transaktioner, nye beregninger fra Kommissionen)

EU-note (11) – E 27 (notat af 16/3-12 fra den økonomiske konsulent om økonomiske konsekvenser af skal på 0,14 pct. på aktier)

EU-note (11) – E 20 (notat af 25/1-12 fra den økonomiske konsulent om Kommissionens beregninger af de beskæftigelsesmæssige virkninger)

EU-note (11) – E 5 (notat af 11/10-11 fra den økonomiske konsulent om forslaget)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (11) – bilag 442 (side 896, senest behandlet i EUU 12/3-12)

EUU alm. del (11) – bilag 211 (side 160, behandlet i EUU 4/11-11)

**Økonomiministeren:** Økofin skal drøfte forslaget om en skat på finansielle transaktioner på grundlag af en rapport, som formandskabet har lavet om arbejdet i Rådets skattearbejdsgruppe. Rapporten er sendt til udvalgets orientering. Rapporten redegør for arbejdet med den "to-vejs-tilgang", som vi har vendt her i udvalget flere gange. Næmlig at der dels gennemføres yderligere drøftelser på basis af Kommissionens forslag om en skat på finansielle transaktioner dels ses på mulige alternativer.

Drøftelserne i arbejdsgruppen har vist – det ved I lige så godt som jeg gør, for vi har diskuteret det flere gange – at nogle lande mener, det videre arbejde med transaktionsskat bør fokusere på en trinvis tilgang, hvor man i første omgang kun lægger afgift på handel med aktier og visse typer af obligationer, men undtager statsobligationer, og hvor man så eventuelt senere lægger afgift på handel med finansielle derivater.

Drøftelserne har også bekræftet – og det er måske især det, vi har været hen over nogle gange – at nogle lande er imod en transaktionsskat på EU-niveau. Nogle lande mener, at det videre arbejde især bør fokusere på alternativerne til

en transaktionsskat, for eksempel en lønsumsafgift som vi kender den fra en dansk sammenhæng.

Formandskabet vil bede ministrene om at vurdere status i sagen og komme med forslag til, hvordan vi kommer videre. Jeg tror, at drøftelsen igen vil understrege, at det er en meget vanskelig forhandlingssituation, fordi der er så forskellige holdninger til sagen. Formodentlig vil vi ikke kunne konkludere endeligt med hensyn til, hvordan vi går videre. Altså om vi vælger det ene af de to spor, eller om vi går i dybden med det ene. Eller konkluderer vi endeligt, at det ikke kan blive til noget. Jeg tror ikke, vi kommer dertil. Måske kan vi fokusere det noget, for det er jo på mange måder træls for det nye formandskab at tage over i en uklar situation. Derfor vil det være meget godt, hvis landene kan sige: Vi går mere i den retning. Så kan man prioritere indsatsen i det arbejde, der bliver gjort mellem rådsmøderne.

Regeringens holdning er velkendt og uændret. Kommissionens forslag har en række – hvad er det, vi siger på nudansk – udfordringer. En af dem er risikoen for en mindre økonomisk aktivitet og udflytning af finansiel aktivitet til lande uden for EU. På den baggrund finder regeringen ikke, at forslaget er hensigtsmæssigt.

**Lykke Friis** nævnte, at den store nyhed i tysk presse i dag var, at der var indgået et kompromis mellem den tyske regering og oppositionen om transaktionsskatten, hvilket er nødvendigt for at få de 2/3 flertal, der skal til for at ratificere finanspagten. Tyskland er åbenbart i færd med at samle tilstrækkeligt mange lande sammen til, at man kan lave et forstærket samarbejde om transaktionsskat. Hvis det ikke lykkes, satser man på at lave et samarbejde på mellemstatsligt plan. SPD har sagt, det skal være nu; det kan ikke vente til efter forbundsvalgvalget i 2013. I den forbindelse ville Lykke Friis gerne vide, hvor Danmark lægger sig. Vil Danmark gå med i det forstærkede samarbejde? Hun tilføjede, at hun håbede, økonomiministeren ville kaste sig i armene på Cameron og ikke i armene på Hollande og Merkel.

**Pia Adelsteen** kunne blive lidt bekymret for, at der trods alt kommer en afgift på finansielle transaktioner, og spurgte, om vi i så fald vil afskaffe lønsumsafgiften.

**Merete Riisager** forstod, at alle boldene er kastet op i luften. Hvis det bliver aktuelt med en transaktionsskat, vil regeringen så lave egne beregninger af, hvilke konsekvenser det vil have for dansk økonomi – altså ikke kun læne sig op ad Kommissionens beregninger?

Hun håbede, Europaudvalget i dag kunne få en forsikring om, at Danmark ikke går med i det forstærkede samarbejde, som Tyskland åbenbart vil sætte sig i spidsen for.

**Nikolaj Villumsen** erkendte, at det var et problem, hvis provenuet fra en transaktionsskat gik i EU's kasse, men med det forstærkede samarbejde, der tegnede sig, ville det jo ikke blive aktuelt. Økonomiministeren fremhæver, at det kan føre til en nedgang i antallet af arbejdspladser, hvis man indfører en transaktionsskat i EU, men de nye tal fra Kommissionen viser, at der ikke bliver færre arbejdspladser med den nye model, Kommissionen har fremlagt, hvis man bruger pengene

rigtigt. Derfor spurgte han, hvad det er, økonomiministeren bygger sin bekymring på.

**Økonomiministeren** forstod ligesom Lykke Friis, at man i Tyskland havde fundet det hensigtsmæssigt at lave et kompromis, som går ud på, at den tyske regering vil arbejde for en transaktionsskat, mod at oppositionen går med til en ratifikation af finanspagten. Hvis Rådet må konkludere, at Kommissionens forslag ikke har nogen gang på jorden, er der skabt plads til et forstærket samarbejde, hvis 9 lande går med på det. Ellers kan man lave en mellemstatslig aftale. Overvejelserne går ud på at lave en trinvis indførelse, hvor man begynder med aktier og fritager statsobligationer, og så ser, om man kan få derivater med.

Vi har understøttet Kommissionens tekniske beregninger, men vi har også peget på, at vi mener, det fremgår af Kommissionens første beregninger, at der findes en mere effektiv måde at få et provenu fra den finansielle sektor på. I Danmark er der ikke moms på finansielle produkter. Vi har i stedet en lønsumsafgift. Der er faktisk rum mellem den nuværende lønsumsafgift og en moms, som man kender det i andre brancher. Det er derfor, man i regeringens skatteudspil foreslår lønsumsafgiften sat op og til gengæld vil afskaffe iværksætterskatten.

Økonomiministeren sagde til Nikolaj Villumsen, at det er afgørende, at man anvender den mest effektive beskatningsform, uanset hvordan man bruger pengene til efterfølgende. Hun delte Nikolaj Villumsens opfattelse af, at hvis transaktionsskatten kun kommer til at omfatte et mindre antal lande, vil man nok ikke lade provenuet gå ind i EU's kasse. Regeringens holdning er uændret, at vi ser meget gerne en transaktionsskat i globalt perspektiv, men hvis kun nogle EU-lande ønsker at indføre den, ser vi to problemer: Transaktionerne flytter, eller man får større kapitalomkostninger, og det går ud over konkurrenceevnen. Vi forholder os helt neutralt og åbent til, hvad andre lande måtte gøre, og ser, hvordan det går.

Det er vanskeligt at finde en maskine, som entydigt kan sortere handler på det finansielle marked, således at man kan skele mellem spekulation og sunde forretninger. Vi må søge at kaste lys over, hvad der forgår. I den forbindelse glædede økonomiministeren sig over, at det var lykkedes at skabe enighed om den måde, vi skal behandle derivater på. Man kan bruge derivater til delvis at afdække en risiko. Det er fint. Problemet opstår, hvis derivaterne splittes op og pakkes, så de bliver så komplicerede, at ingen ved, hvad der egentlig er fundamentet for dem. Man skal sikre, at folk faktisk kan betale.

I øvrigt pegede økonomiministeren på, at de andre krav, vi stiller til den finansielle sektor, gør, at vi får en sundere finansiell sektor. Hvis man vil spekulatønen til livs, kan man regulere frem for bare at beskutte. Nogle af vores ambitioner angående regulering er faktisk lykkedes.

**Merete Riisager** roste økonomiministeren for at tilføre debatten en portion sund fornuft i stedet for den blodtørst, der hersker. Hun havde ikke speciel lyst til at holde hånden under banker, som ikke har drevet en ordentlig forretning, men straffer man bankerne generelt, kommer vi til at straffe os selv.

**Lykke Friis** ville bede økonomiministeren bekræfte, at hvis Tyskland samler underskrifter ind til et forstærket samarbejde, så skriver vi ikke under, og Danmark

kan heller ikke være med i et mellemstatsligt samarbejde om en finansiel transaktionsskat.

**Nikolaj Villumsen** forstod, at økonomiministeren henviste til den gamle rapport fra Kommissionen, og spurgte derfor, hvad der var galt med den nye rapport og den nye model, som ikke fører til tab af arbejdspladser, idet der er tale om en stempelafgift, som man ikke kan slippe væk fra ved at flytte transaktionerne ud. Det har de danske vismænd i øvrigt også været ude at sige.

**Pia Adelsteen** stillede et måske uaktuelt spørgsmål: Hvis vi på et eller andet tidspunkt mener, det ikke ser ud som om man mister arbejdspladser ved at indføre en transaktionsskat, kunne regeringen så finde på at sige: Så går vi med på den, og så fjerner vi den danske lønsumsafgift?

**Økonomiministeren** syntes, det var vigtigt, at man havde en saglig debat om, hvordan vort finansielle system fungerer. Det er vigtigt for væksten, at vi har et sundt finansielt system, hvor virksomhederne kan have en fast kassekredit. I en række andre lande er det skatteyderne, der betaler til banksektoren, men herhjemme er det med vores forskellige bankpakker, senest bankpakke III, sektoren selv, der betaler. Derfor er det glædeligt, at Kommissionens nyeste forslag om håndteringen af nødlidende banker ligner den danske model.

Kommissionens tjenestegrene finder stadig væk, at transaktionsskatten vil have en let negativ effekt på væksten, sagde økonomiministeren til Nikolaj Villumsen, og vismændene vil fortsat ikke anbefale en transaktionsskat. Hvis man gerne vil beskatte den finansielle sektor mere, er lønsumsafgiften en bedre måde. Men man vil også miste arbejdspladser, hvis man forhøjer lønsumsafgiften.

Inden for EU er det svært at forudsige, hvad der vil ske, og det ville være underligt, hvis vi allerede nu reagerede ved at lave formandskabskonklusioner om et møde, der ikke er afholdt. Den ene mulighed er, at der fortsat er en uklar situation, og så er der fortsat to spor. 1) forsætte undersøgelser af Kommissionens forslag og 2) undersøgelse af alternative modeller. Den anden mulighed er, at der bliver konkluderet, at der ikke kan skabes enighed. Økonomiministeren troede ikke, man lige pludselig kunne konkludere: Ja, den kører vi med. Hvis der ikke kan skabes enighed, er der grundlag for et forstærket samarbejde. Så vil det jo vise sig, om der er lande nok her til. Ellers må man gøre det på mellemstatsligt plan. Der er ikke noget som helst grundlag for, at regeringen skulle ændre holdning, så det har den ikke tænkt sig at gøre. Man skal aldrig sige aldrig, men der er altså ikke meget grundlag for at sige, at vi vil være med, hverken til et forstærket samarbejde eller til et mellemstatsligt samarbejde om en finansiel transaktionsskat.



**3. Adfærdskodeks for erhvervsbeskatning**

– *Rapport til Rådet*

– *Rådskonklusioner*

Rådsmøde 3178 – bilag 1 (samlenotat side 2)

**Økonomiministeren** henviste til det udsendte samlenotat.

**4. Forberedelse af DER den 28.-29. juni 2012: Det Europæiske Semester: Udtalelser og anbefalinger om medlemslandenes stabilitets- og konvergensprogrammer og nationale reformprogrammer**

– *Generel indstilling*

Rådsmøde 3178 – bilag 1 (samlenotat side 5)

EUU alm. del (11) – bilag 395 (Danmarks nationale reformprogram)

**Økonomiministeren:** Som bekendt falder semesteret i to dele. Den første del er generel, hvor man forholder sig til den generelle økonomiske situation. Den anden del, som vi afslutter nu, handler om de landespecifikke anbefalinger.

Den 30. maj fremlagde Kommissionen landeanalyser og udkast til anbefalinger som bidrag til afslutningen af dette års europæiske semester. Økofin skal nu vedtage udtalelser om landenes stabilitets- og konvergensprogrammer samt de landespecifikke anbefalinger. Det Europæiske Råd skal så godkende anbefalingerne på topmødet, som finder sted den 28.-29. juni.

Hvor der i semesterets første fase var fokus på de økonomiske udfordringer for EU som helhed – de er sådan set også store nok, så det kan man godt få halvdelen af et semester til at gå med at diskutere – så er der her i sidste fase fokus på, hvad hvert enkelt medlemsland bør gøre. I lyset af de ret store økonomiske udfordringer, landene stadig væk har, er det helt afgørende, at de enkelte lande nu leverer de konkrete tiltag, der skal til for at adressere disse udfordringer, ikke mindst når det gælder strukturreformer og efterlevelse af EU-henstillingerne. Det er afgørende, fordi det er bidrag til at få den økonomiske krise under kontrol og komme tilbage på sporet, så vi i endnu højere grad kan fremme vækst og beskæftigelse.

De landespecifikke anbefalinger er en helt central del af det styrkede økonomiske samarbejde i EU og er et vigtigt værktøj til at sørge for, at vi har en sund økonomi i de enkelte lande. Vi er jo, uanset hvordan vi vender og drejer det, afhængige af hinanden. Derfor er stabilitet i det enkelte land vigtig for stabilitet i nabolandene.

Generelt er det vores indtryk, at det, vi har fået fra Kommissionen, er særdeles velegnet. Der er tale om gode analyser og gode udkast til anbefalinger. Fokus er på de vigtigste og mest presserende udfordringer i de enkelte lande. Det betyder, at de er forskellige, for landene har forskellige behov for yderligere konsolideringstiltag og forskellige behov for strukturreformer. Sådan er det i sagens natur. Der er tale om 27 forskellige lande med forskellig struktur og forskellig historie. Det er ikke det same. Det gælder også fokus på makroøkonomiske ubalancer i en række lande, herunder tab af konkurrenceevne. Nogle lande er også stadig væk meget sårbare i den finansielle sektor.

Anbefalingerne vedtages formelt med kvalificeret flertal, men i praksis venter vi – og arbejder for – at få konsensus, så alle lande vedtager dem i fællesskab. Der ved bliver der også tale om en fælles forpligtelse. Politikken i det er, at vi har fælles overordnede mål, men hvert land skal jo levere, og det gør det inden for den

ramme, som henstillingen og anbefalingen anviser. Nu skal landene så følge op gennem konkrete initiativer for at efterleve anbefalingerne. Det vil ske på forskellig måde, fordi anbefalingerne er forskellige.

For Danmarks vedkommende peger Kommissionens analyser og udkast til anbefalinger generelt på ting, som regeringen allerede har fokus på. Det gælder f.eks. fortsat fokus på efterlevelsen af EU-henstillingen om at konsolidere de offentlige finanser med 1½ pct. af BNP fra 2010 til 2013 og at sikre et underskud, som ikke er større end 3 pct. af BNP i 2013. Her er Danmark rigtig godt på vej. Vi er på sporet. Vi overholder henstillingen. Det gælder også anbefalingen, som vi ser ud til at få om fortsat fokus på at øge arbejdsudbuddet og beskæftigelsen gennem reformer. Det er også i god overensstemmelse med regeringens planer, herunder vores 2020-plan. Det gælder også fokus på at få mere afkast af investeringerne i vores uddannelsessystem og på at øge konkurrencen, hvor der udspil fra regeringen i støbeskeen.

Endelig lægger Kommissionen i lighed med sidste år op til en anbefaling om at styrke stabiliteten på boligmarkedet og i det finansielle system og at gennemgå boligbeskatningen. Også hér er der flere initiativer på vej. I kender selvfølgelig regeringens skatteudspil.

Regeringen kan støtte de ventede udtalelser, ikke kun for så vidt angår os selv, men også de øvrige landeanbefalinger.

**Pia Adelsteen** henviste til, at Kommissionen anbefalede, at der blev øget stabilitet på boligmarkedet, og spurgte, om regeringen mener, at det vil give øget stabilitet, hvis boligskattene skal stige, som de skal ifølge regeringens skatteudspil. I øjeblikket ser vi jo en vis stabilisering af boligmarkedet.

**Økonomiministeren** gjorde opmærksom på, at regeringens forslag i skatteudspillet angående boligmarkedet går ud på, at man fortsætter den aftrapning af rentefradraget, som Venstre og Konservative og Dansk Folkeparti satte i gang. Vi beholder de samme grænser, nemlig 50.000 kr. for enlige og 100.000 kr. for par, men sænker værdien fra 2017 og frem. Modstykket hertil er, at ejendomsværdiskatten fastholde på det niveau, den har. Folk, som har adgang til relativt store lån, må i højere grad betale deres renter selv. Det syntes hun personligt var en god ting. I øvrigt har regeringen varslet det i god tid, så der er mulighed for at omlægge sine lån til lavt forrentede, fastforrentede, mangeårige lån. Man ved, at ejendomsværdiskatten er fast i samme periode som den foreslåede aftrapningsordning på rentefradraget.

Økonomiministeren var enig med Pia Adelsteen i, at der er en vis stabilisering af boligsektoren, men geografisk er den skævt fordelt.

## 5. Rådsbeslutninger vedrørende implementering af Stabilitets- og Vækstpagten

### – Vedtagelse

Rådsmøde 3178 – bilag 1 (samlenotat side 18)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (11) – bilag 442 (side 904, senest behandlet i EEU 12/3-12, samhørighedsmidler til Ungarn)

EUU alm. del (11) – bilag 419 (side 630, senest behandlet i EEU 20/1-12, rådsbeslutning mod Ungarn)

EUU alm. del (09) – bilag 490 (side 1504, senest behandlet i EEU 9/7-10, Bulgariens og Tysklands henstillinger)

**Økonomiministeren:** Her er der gode nyheder. Vi forventer, at beslutningen bliver, at vi ophæver Bulgariens og Tysklands procedurer for uforholdsmæssigt store underskud. EU's regler siger, at et land kan få ophævet sin henstilling, hvis – og kun hvis – faktiske EU-tal viser, at underskuddet er bragt ned under 3 pct. af BNP, og hvis Kommissionens prognose peger på, at underskuddet vil forblive under 3 pct. af BNP også fremadrettet.

Bulgarien og Tyskland opfylder disse betingelser. Bulgarien har således bragt underskuddet holdbart under 3 pct. af BNP inden fristen i 2011. Tysklands henstilling har først frist i 2013, men da Tyskland har bragt underskuddet holdbart under 3 procent allerede i 2011, kan proceduren for Tyskland ophæves før end forventet.

Regeringen støtter ophævelsen af henstillingerne for Bulgarien og Tyskland.

Europa-Kommissionen har desuden fremsat forslag om at ophæve Ungarns delvise uispension af midler under samhørighedsfonden pr. 1. januar 2013, som blev vedtaget på rådsmødet den 13. marts i år. Ophævelsen er baseret på den vurdering, at Ungarn foreløbigt har gennemført tilstrækkelige tiltag for at efterleve den seneste henstilling. De seneste skøn peger på, at underskuddet bliver bragt holdbart under 3-pct.'s grænsen i 2012.

Processen vedrørende Ungarn peger jo på, at det virker efter hensigten. Det, at et land får et brev, virker. En række lande bragte sig på sporet igen, uden at der skete mere. Ungarn var et eksempel på, at det ikke skete. Ungarn fik så en fornyet henstilling, og der blev vedtaget en suspension af samhørighedsmidler. Men man følger selvfølgelig med i, hvad der foregår, og eftersom Ungarn har gjort det, man måtte forvente, nemlig sørget for at deres underskud er på rette kurs, så kan man ophæve suspensionen igen. Det synes jeg er et meget godt og helt konkret eksempel på, at det virker, som det skal.

Regeringen støtter Kommissionens vurdering, men understreger selvfølgelig også nødvendigheden af, at Ungarn får gennemført sine tiltag, sådan at det ikke skrider for dem igen.

**Merete Riisager** ville gerne have en mere generel kommentar til diskussionen om eurobonds og spurgte, hvordan økonomiministeren stiller sig til, at det ser ud til, at eurolandene ønsker at eksportere gælden til andre lande end dér, hvor den er stiftet. Hun mente, det på sigt ville gøre Europa fattigere.

**Økonomiministeren** sagde, at diskussionen om eurobonds eller stabilitetsobligationer, som de vist hedder på dansk, er en lang politisk diskussion, men det handler om, at man skal dele ansvaret for gælden. Det er der nogle lande, som godt kunne tænke sig. Andre lande siger: "Hvis vi skal hæfte for jeres gæld, vil vi også være med til at bestemme, hvad I gør." Den diskussion afsluttes nok ikke lige med det første. Vi holder snuden i sporet og sørger for, at de beslutninger, der bliver truffet, bliver gjort til virkelighed. Det er grundlæggende et rugbrødsarbejde. I øvrigt er det ikke eurobonds, der er afgørende for, om økonomien i Europa bliver stabiliseret.

**Pia Adelsteen** roste økonomiministeren for et meget klart svar vedrørende eurobonds

**6. Konvergensrapport fra Kommissionen (2012)**

– *Udveksling af synspunkter*

KOM (2012) 0257

Rådsmøde 3178 – bilag 1 (samlenotat side 23)

**Økonomiministeren** henviste til det udsendte samlenotat.

**7. Opfølgning på G20-topmødet den 18.-19. juni 2012**

– *Orientering fra Kommissionen*

Rådsmøde 3178 – bilag 1 (samlenotat side 26)

**Økonomiministeren** henviste til det udsendte samlenotat.

**8. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fastlæggelse af en ramme for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber**

Rådsmøde 3178 – bilag 4 (supplerende samlenotat)

**Økonomiministeren:** Den 6. juni fremlagde Kommissionen – endeligt, vil jeg sige – sit meget længe ventede forslag vedrørende krisehåndtering i banksektoren. Forslaget vedrører forebyggelse, tidlig indgriben og afvikling – hvis det kommer dertil – af nødlidende banker. Kommissionen vil præsentere forslaget på det kommende møde, men vi forventer ikke, at der bliver en egentlig indholdsdrøftelse. Det er den første præsentation. Kommissionen har fremsat forslaget, og der bliver en præsentation af det.

Det danske formandskab når lige at sætte den tekniske behandling i gang, og så overtager det næste formandskab.

En hovedpointe med forslaget er, at det ved fremtidige kriser ikke skal være nødvendigt for skatteyderne at redde bankerne, men at der findes alternativer i form af mere ordnede afviklinger, som ikke går ud over den finansielle stabilitet, og som ikke går ud over de offentlige kasser, som det som bekendt kun er skatteyderne, der for alvor putter penge i. Forslaget er på mange fronter en europæisk version af den måde, vi har valgt at gøre det på i Danmark siden efteråret 2010 med bankpakke III, og som vi efterfølgende har raffineret yderligere.

Regeringen er derfor tilfreds med, at Kommissionen nu har fremlagt sit forslag, og vi er navnlig tilfreds med, at Kommissionen i sit forslag har inkluderet muligheden for, at afviklingen af nødlidende banker kan finansieres ved at nedskrive aktionærs og kreditors tilgodehavender på linje med principperne i bankpakke III. Forslaget rummer en lang række andre elementer, men vi har hæftet os ved dette element, som vi synes er meget vigtigt. Det er også principielt vigtigt, at man ved, at når man investerer i en bank, kan der være en risiko forbundet med det. Det er ikke skatteyderne, som står klar til at samle op, hvis ledelsen ikke har været i orden, eller hvis der er foretaget alt for risikofyldte investeringer. Det er helt som det skal være.

Der er som sagt en lang række andre elementer. Nogle er nye – også for os i en dansk sammenhæng – og derfor har vi endnu til gode at gå nærmere ind i dem. Folketinget vil som vanligt få et grund- og nærhedsnotat om sagen, og jeg vil forelægge sagen her i udvalget forud for fremtidige politiske drøftelser. Vi er altså meget tidligt i processen endnu.

Forslaget er blevet kædet sammen med nogle af de diskussioner, der har været i den seneste tid om en såkaldt "bankunion", som imidlertid ikke er særligt konkretiseret. Det er mere skitse-mæssige overvejelser, der har været fremme. Jeg vil gerne understrege, at det foreliggende forslag er et helt almindeligt lovgivningsforslag, som handler om, hvordan vi forebygger kriser og håndterer dem, hvis de kommer. Det skal fungere inden for de rammer, vi kender. Altså med vores nationale banktilsyn og hvad vi ellers har. Beslutningsprocessen er også den helt normale EU27 og har ikke noget at gøre med de skitseringer, der er vedrørende en

"bankunion", hvad det så måtte vise sig konkret at være. Det foreliggende forslag er helt almindeligt. Vi har ventet det længe, og jeg synes, det er meget glædeligt, at fundamentet er, at man ikke synes, det er skatteyderne, der skal stille op, hvis en bank bliver nødlidende.



**Punkt 2. Orientering om status**

**Schengen Governance – Ændret forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om indførelse af en evaluerings- og overvågningsmekanisme til kontrol af anvendelse af Schengenreglerne\*\***

KOM (2011) 0559

EUU alm. del (11) – bilag 482 – Brev til formanden for ALDE-gruppen i EP)

KOM (2011) 0559 – spørgsmål 1

KOM (2010) 0624 – bilag 1 (revideret grund- og nærhedsnotat af 17/1-11)

EU-note (11) – E 6 (EU-note af 12/10-11)

EUU alm. del (11) – bilag 106 (beretning om midlertidig indførelse af grænsekontrol)

Udvalgsmødereferat:

Senest behandlet i EUU 1/6-12 (referat endnu ikke omdelt)

Side 238, behandlet under lukket punkt i EUU 11/11-11 (fortroligt referat) (afgivelse af beretning)

\*\*\*) Forslaget er fremsat efter TEUF, tredje del, afsnit V. Protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Lissabontraktaten, finder derfor anvendelse, hvilket indebærer, at foranstaltningerne ikke vil være bindende for eller finde anvendelse i Danmark. Da forslaget imidlertid udgør en videreudvikling af Schengenreglerne, træffer Danmark inden seks måneder efter vedtagelse af forordningen afgørelse om, hvorvidt Danmark vil gennemføre forordningen i dansk ret, jf. protokollens artikel 4 ("opt-in").

**Formanden** takkede justitsministeren for, at han beredvilligt havde stillet sig til rådighed og aflyst andre møder for med kort varsel at kunne møde op i Europaudvalget.

**Justitsministeren:** Glæden er gengældt. Jeg vil gerne takke udvalget for den mulighed, jeg har fået for at komme her og redegøre nærmere for den beslutning om den såkaldte Schengenevalueringsmekanisme, som I ved at Rådet traf den 7. juni.

Jeg kan i øvrigt nævne, at der blev sendt et grundnotat om sagen over til udvalget den 11. januar 2012, og at der den 23. maj blev sendt et samlenotat til udvalget om sagen.

Som I ved, blev det med Schengensamarbejdet muligt for EU's borgere frit at krydse grænserne uden at skulle vise pas.

En helt afgørende forudsætning for at fastholde et EU uden indre grænser er tilliden til, at medlemsstaterne lever op til de forpligtelser, der følger af Schengenreglerne.

Der skal være tillid til, at de såkaldte kompenserende foranstaltninger er på plads, så det sikres, at fraværet af kontrol ved de indre grænser ikke misbruges til kriminalitet eller illegal indvandring.

Disse kompenserende foranstaltninger består bl.a. af et effektivt politisamarbejde og en effektiv kontrol ved de ydre grænser.

Der har i mange år været et stærkt politisk ønske om at styrke Schengenevalueringmekanismen.

Allerede i 2004 opfordrede Det Europæiske Råd i det såkaldte Haagprogram Kommissionen til at fremsætte et forslag om at supplere det gældende system for Schengenevalueringer.

Denne opfordring blev gentaget i Stockholmprogrammet, der som I ved er fra 2009, og i 2010 fremlagde Kommissionen et forslag om en ny Schengenevalueringmekanisme.

Schengensamarbejdet kom i 2011 – som vi også diskuterede det her – under et voldsomt pres på grund af bl.a. det arabiske forår, ligesom situationen i Grækenland længe havde været uholdbar.

Det Europæiske Råd opfordrede derfor i juni 2011 til yderligere at styrke Schengenevalueringssystemet for effektivt at kunne imødegå de udfordringer, vi står over for. Det Europæiske Råd opfordrede også til, at der blev etableret en særlig mekanisme til at håndtere ekstraordinære situationer, hvor Schengensamarbejdet som sådan er i fare.

Kommissionen fremsatte på den baggrund den 16. september 2011 to forslag. Dels et nyt forslag om et styrket evalueringssystem, dels et forslag om ændring af Schengengrænsekodeksen. Det er de to forslag, der udgør den såkaldte Schengen Governancepakke.

Både det polske og det danske formandskab har arbejdet intensivt med de to forslag.

Derfor er jeg også tilfreds med, at et helt enigt Råd i sidste uge samlede sig om et fælles svar på de udfordringer, Schengensamarbejdet står over for.

Den beslutning, som Rådet tog i torsdags, består af flere elementer:

1. Der blev opnået politisk enighed om indholdet af Schengenevalueringmekanismen, herunder et skifte af retsgrundlaget fra artikel 77, stk. 2, litra e, til artikel 70. Det følger af traktaten, at Europa-Parlamentet ikke er medlovgiver efter bestemmelsen i artikel 70.
2. Der blev truffet beslutning om at høre Parlamentet i overensstemmelse med artikel 19, stk. 7, litra h, i Rådets forretningsorden. Dermed sikres det, at der i videst muligt omfang tages højde for Parlamentets holdning, inden den endelige tekst vedtages.
3. Generel indstilling om indholdet af forslaget om at genindføre grænsekontrol, som så udgør grundlaget for den første uformelle trilog med Europa-Parlamentet om dette forslag.

Der har efterfølgende været fokus på navnlig ét af elementerne i Rådets fælles svar. Det drejer sig om den nævnte ændring af retsgrundlaget for Schengen-evalueringsforslaget.

Beslutningen om at skifte retsgrundlag var nødvendig af juridiske grunde.

Kommissionen havde oprindeligt fremsat forslaget efter en anden bestemmelse, nemlig artikel 77, hvorefter Europa-Parlamentet er medlovgiver.

Der var imidlertid blandt stort set alle medlemslandene markant modstand mod det forslag, som Kommissionen fremsatte.

Rådets juridiske tjeneste fremlagde under forhandlingerne to særdeles klare udtalelser, der fastslår, at det forslag, som medlemsstaterne var enige om, kun kunne vedtages efter bestemmelsen i artikel 70. Bestemmelsen i artikel 77, hvorefter Europa-Parlamentet er medlovgiver, er efter Rådets juridisk tjeneste ikke den korrekte bestemmelse.

Forhandlingssituationen i Rådet var, at det var umuligt at opnå tilslutning til et forslag, der kunne vedtages efter artikel 77. Derimod var der enstemmig tilslutning fra alle 27 medlemsstater til et forslag, der kun kunne vedtages efter artikel 70.

Hvis vi skulle have en ny og styrket evalueringsmekanisme, var det derfor nødvendigt at skifte retsgrundlag. Alternativet var, at vi ikke fik en ny evalueringsmekanisme.

Som alle ved, har beslutningen givet anledning til en stor interesse fra Europa-Parlamentets side. Med kort varsel sagde jeg derfor ja til at deltage i en debat i Europa-Parlamentet.

Jeg havde som formand for Rådet, som I ved, i tirsdags lejlighed til at redegøre nærmere for beslutningen, og jeg lyttede selvfølgelig meget nøje til Europa-Parlamentarikernes synspunkter.

Mit hovedindtryk fra debatten er, at kritikken i meget vidt omfang skyldes en misforståelse. Mange af indlæggene var nemlig præget af en utilfredshed med, at Parlamentet ikke er medlovgiver i forhold til reglerne om genindførelse af grænsekontrol. Sådan forholder det sig imidlertid ikke – tværtimod: Parlamentet er fortsat medlovgiver på reglerne om genindførelse af grænsekontrol.

I den forbindelse vil jeg gerne fremhæve, at det danske formandskab under forhandlingerne om den samlede Schengen Governancepakke faktisk har flyttet en række af de mest følsomme emner fra forslaget om Schengenevalueringsmekanismen til forslaget om genindførelse af grænsekontrol. Det drejer sig bl.a. om spørgsmålet om lukning af grænser som en konsekvens af manglende overholdelse af reglerne.

Ved at flytte disse emner sikrede vi, at Parlamentet fortsat er medlovgiver, når det gælder vedtagelsen af reglerne om lukning af grænserne.

Jeg vil samtidig gerne slå fast, at det ikke var muligt at flytte samtlige bestemmelser, da reglerne om en regelmæssig Schengenevalueringsmekanisme kun kan vedtages efter artikel 70.

Det vil sige, at Parlamentet spiller en helt traditionel rolle som medlovgiver. Og Rådet vil derfor snarest indlede forhandlinger med Europa-Parlamentet med henblik på at opnå enighed om reglerne for, hvornår medlemsstaterne kan indføre grænsekontrol ved de indre grænser.

I det hele taget har det danske formandskab gjort det yderste for at sikre Europa-Parlamentet størst mulig indflydelse i denne sag.

Europa-Parlamentet har således under hele det danske formandskab været dybt involveret i drøftelserne om Schengenevalueringsmekanismen.

Og det danske formandskab har fra starten været i tæt kontakt med ordføreren, Carlos Coelho, og andre relevante medlemmer af Europa-Parlamentet for på bedst mulig vis at imødekomme Parlamentets synspunkter.

Jeg har mødt personligt med ham adskillige gange, hvor vi har haft lejlighed til at gå meget dybt ind i forslaget. Det gælder både i forhold til indholdet af forslaget og i forhold til diskussionen om retsgrundlaget. På disse møder har jeg gjort det klart, at der i Rådet var betydelig modstand mod artikel 77 som retsgrundlag for Schengenevalueringsmekanismen.

Det er gennem kontakterne med Europa-Parlamentet sikret, at så mange af Parlamentets ønsker som overhovedet muligt er medtaget i den tekst, som Rådet blev enig om. Det drejer sig bl.a. om en styrket rolle for Kommissionen, mulighed for uanmeldte evalueringsbesøg og ikke mindst mulighed for evaluering af, at der ikke er kontrol ved de indre grænser.

Jeg har selvfølgelig forståelse for, at medlemmerne af Europa-Parlamentet er på vagt, når man drøfter spørgsmål om Parlamentets indflydelse. Det er helt klart.

Det er også fuldt forståeligt, at parlamentsmedlemmerne reagerer, når de kan konstatere, at vi ikke kan benytte den bestemmelse, der giver det fuld formel medbestemmelse.

Det har desværre ikke været muligt at sikre Parlamentet formel indflydelse i forhold til forslaget om Schengenevalueringsmekanismen.

Jeg har i stedet fået opbakning – som I ved – fra samtlige 27 medlemsstater til, at vi så på anden god måde sikrer Parlamentet reel medindflydelse.

Hertil kommer, at Parlamentet som sagt stadig er medlovgiver i forhold til det forslag, som handler om genindførelse af grænsekontrollen.

Alt i alt er det således min opfattelse, at vi har fundet frem til den bedst mulige løsning på dette spørgsmål.

**Lykke Friis** takkede justitsministeren for, at han havde givet denne orientering. Hun understregede, at uenigheden ikke drejede sig om materien, og justitsministeren havde jo også fået sit mandat. Men ved den gennemgang, man havde fået af justitsministeren i sidste uge, stod det mildest talt ikke klart, at der kunne blive tale om en kontroversiel sag. Det vigtige nu er at forholde sig til, hvordan det kunne gå så galt. Hun havde fulgt debatten i Europa-Parlamentet, og hun havde aldrig set noget lignende. Ikke engang Victor Orban fra Ungarn fik en sådan overhaling. Hvordan kan justitsministeren så fastholde, at det er en sejr for det danske

formandskab? Justitsministeren har holdt adskillige møder med ordføreren, Carlos Coelho, og med repræsentanter for Europa-Parlamentet, men Europa-Parlamentet har åbenbart ikke forstået budskabet. Har ministeren ikke udtrykt sig klart nok? Eller er der tale om en boomerang, efter at man har jublet så meget over, at den danske regering ved sin tiltræden opgav grænsebommene. Derfor spurgte hun, hvad der er justitsministerens egen forklaring på, at det gik så galt, som det gjorde.

**Lene Espersen** tilsluttede sig, at det ikke er substansen, der er uenighed om, nemlig at man har valgt den artikel, Rådets juridiske tjeneste anbefalede, men det er den politiske udførelse, som i den grad er et problem. Justitsministeren siger, at der har været mange samtaler med Europa-Parlamentet, og at man har haft meget tæt kontakt til ordføreren. Hun ville gerne vide mere om tidslinjen, altså hvilken kontakt justitsministeren har haft, hvilke kontakter europaministeren har haft, og hvilke kontakter embedsmændene har haft. Justitsministeren føler sig åbenbart totalt misforstået af hele Europa-Parlamentet. Hun betegede det som stærkt bekymrende, at vi ender det danske formandskab med at lægge os ud med alt og alle i Europa-Parlamentet, hvilket især er bekymrende, hvis det får konsekvenser på justitsministerens område, men også på realkredit og andre områder, hvor danske interesser skal varetages. Lene Espersen pegede på, at europaministeren havde en vigtig opgave i at holde et godt forhold til Europa-Parlamentet. Derfor er det rystende, at vi har bragt os selv i den situation. Lene Espersen bad justitsministeren redegøre nærmere for det forberedende arbejde og for, hvordan forhandlingerne havde været i Rådet – selv om det måske er begrænset, hvad justitsministeren kan sige herom på et åbent møde – herunder hvilke lande der oprindeligt havde været tilhængere, og hvilke lande der oprindeligt havde været modstandere af den linje, der endte med at vinde.

**Pia Adelsteen** mindede ministeren om, at hun ved det sidste møde havde spurgt justitsministeren, hvilken betydning hjemmelen havde, og hun havde fået det indtryk, at når man skiftede hjemmel, fik Europa-Parlamentet ikke indflydelse på, hvornår der kunne indføres midlertidig grænsekontrol, hvilket hun havde været rigtig glad for. Så hun havde forstået sagen på samme måde som Europa-Parlamentet. Nu forstod hun, at hvis en nationalstat skal gennemføre en midlertidig grænsekontrol, så skal Europa-Parlamentet være medlovgiver. Det eneste, der ikke skal være medlovgiver på, er evalueringen.

Pia Adelsteen pegede på, at i samme øjeblik den nye regering trådte til, fjernede man de ekstra toldere ved grænsen, som den tidligere regering sammen med Dansk Folkeparti havde indført. I den forbindelse fremhævede hun, at Tyskland har flere toldere ved grænsen til Polen, og at Holland har grænsekontrol, ligesom flere lande siger: "Vi bliver nødt til at have noget mere intern kontrol for at bekæmpe grænseoverskridende kriminalitet." På den baggrund spurgte hun, hvad regeringens holdning er, idet hun pegede på, at Ida Auken for en uge siden var meget forarget over, at man kunne køre til den tysk grænsebutik og købe miljøgifte.

**Formanden** bad Pia Adelsteen fokusere sine spørgsmål på den sag, der var på dagsordenen.

**Nikolaj Villumsen** gjorde opmærksom på, at modsat Venstre og De Konservative støttede Enhedslisten ikke mandatet, da det blev givet, men det var meget godt at få afklaret i dag, at der ikke er nogen forandring i V og K's politik, hvilket man ellers godt kunne tro, når man hørte Jens Rohde.

Han hørte justitsministeren henvise til Rådets juridiske tjeneste, og spurgte, hvorfor man ikke havde spurgt Parlamentets juridiske tjeneste.

**Eva Kjer Hansen** takkede ministeren for det svar, hun aftenen før havde fået vedrørende hjemmelsgrundlaget. Hun forstod, at på baggrund af udtalelsen fra Rådets juridiske tjeneste besluttede man i enstemmighed at ændre hjemmelen til artikel 70. Men så står der i svaret: "Det var ikke muligt at opnå det tilstrækkelige flertal i Rådet til at vedtage forslaget i medfør af TEUF artikel 77, stk. 2, litra e." Hun spurgte, om det betyder, at det danske formandskab forsøgte at fastholde artikel 77 og syntes, at det sådan set ville have været en god løsning. Hun tilføjede, at hun spurgte i lyset af, at justitsministeren i dag gjorde det ganske klart, at ændringen af hjemmelsgrundlaget var nødvendig af juridiske grunde.

I forlængelse af indlæggene fra flere af ordførerne spurgte også Eva Kjer Hansen, hvordan det kunne gå så galt. Justitsministeren siger, at der er tale om en misforståelse fra Europa-Parlamentet side, men hvem har egentlig ansvaret for den misforståelse? Er det ordføreren i Europa-Parlamentet, der ikke har formået at kommunikere ting videre efter den række møder, der har været afholdt?

Eva Kjer Hansen bad justitsministeren sige noget mere om det videre forløb. Hun forstod, at der skulle være møde i Parlamentet om det i dag, og ville gerne vide, hvilke beslutninger der står på dagsordenen, og hvad det vil betyde, hvis Europa-Parlamentet ikke vil samarbejde med det danske formandskab. Gælder det kun under det danske formandskab, eller rækker det videre frem?

**Justitsministeren** gjorde opmærksom på, at han ikke havde fået et mandat i sagen. Det vender regeringen tilbage til, når det endelige forslag foreligger.

Han svarede Lykke Friis, at det fransk-tyske forslag netop handler om det, som en meget stor del af debatten i Europa-Parlamentet drejede sig om, nemlig grænsekontrol, og her har Parlamentet fuld indflydelse. Det, vi diskuterer i dag, er Schengenevalueringsmekanismen. Her har Danmark kæmpet for, at Europa-Parlamentet fik mere indflydelse. Det er et vigtigt forslag for det danske formandskab at få igennem.

Sagen har været genstand for heftige debatter i de forskellige forsamlinger i EU, og det var nu engang det danske formandskabs opgave at finde en løsning. Justitsministeren syntes, vi havde fundet et afbalanceret forslag, som sikrer Europa-Parlamentet mere indflydelse, end det har i dag, og som også sikrer Kommissionen mere indflydelse, end den har i dag. I konklusionerne fra rådsmødet tilkendegiver Rådet, at det i videst muligt omfang vil inddrage Europa-Parlamentets synspunkter, når det skal behandle forslaget endeligt.

Justitsministeren var glad for, at Lykke Friis og Lene Espersen trods alt er enige i substansen.

Derfor spurgte han, om man som formandskabsland så bare skulle lade sagen ligge, når der var enighed i Rådet, uden at gå videre i forhandlingerne med Europa-Parlamentet – i så vigtig en sag? Det mente justitsministeren ikke. Det er formandskabets forpligtelse, ikke mindst over for de andre lande, at føre sagen videre. Det mente han ville være enhver regerings – også en borgerlig regerings – strategi.

I anledning af Lene Espersens spørgsmål om tidslinjen gennemgik justitsministeren de mange møder og kontakter, der havde været på embedsmandsniveau, og nævnte datoerne: 31/1, 21/3, 11/4, 8/5, 16/5, 30/5 og 31/5. Hertil kommer diverse møder med Carlos Coelhos og Renate Webers assistenter. På ministerniveau er der holdt møder 25/1, 2/2, 8/2 og 8/3. Hertil kommer mange kontakter pr. telefon med formanden for Europa-Parlamentet og rapportøren. Der er også sendt breve om sagens indhold. Justitsministeren måtte konkludere, at der har været intensiv kontakt med rapportøren og de andre aktører, som der skal være kontakt med i en sådan proces.

I et åbent møde er det svært at udtale sig om forhandlingssituationen i Rådet, men sagen er håndteret både på Coreperniveau og på ambassadørniveau.

Justitsministeren sagde til Pia Adelsteen, at når han sagde, Europa-Parlamentet havde fuld indflydelse på grænsekontrollen, handler det om, at det har fuld indflydelse på regelsættet. På bundlinjen er det jo medlemsstaterne, der til sidst beslutter, hvad der skal ske på baggrund af det regelsæt, der er.

Justitsministeren stillede gerne op til en diskussion om grænseaftalen, men det må blive en anden gang, for nu handler det om evalueringsmekanismen. Han kendte ikke Ida Aukens udtalelse om miljøgifte.

Han sagde til Nikolaj Villumsen, at Rådet altid læner sig op ad Rådets juridiske tjeneste, ligesom Europa-Parlamentet læner sig op ad sin juridiske tjeneste.

Justitsministeren sagde til Eva Kjer Hansen, at som det fremgår af samlenotatet, tilslutter Danmark sig den kritik, der har været blandt medlemslandene af hjemmelsgrundlaget, og mener, at artikel 77 er det rigtige hjemmelsgrundlag. Det var simpelt hen en politisk vurdering, at det ikke var muligt at gå den vej med hensyn til hjemmelsgrundlaget, som Kommissionen havde foreslået.

Når justitsministeren talte om misforståelser, hænger det sammen med, at debatten i høj grad handlede om grænsekontrol, hvor Parlamentet faktisk er medlovgiver.

Med hensyn til hvem der har ansvaret, sagde justitsministeren, at han syntes virkelig, vi har været i meget tæt kontakt med Europa-Parlamentet, men der har i årevis været debat om hjemmelsgrundlaget. Debatten nu har været ophedet, men på baggrund af den beslutning, der nu engang er truffet, signalerer Rådet vilje til åbenhed og sikring af en ordentlig proces efterfølgende.

Med hensyn til det videre forløb skal der nu være en trilog om grænsekodeksen og så vil der være en høring i forhold til den anden del, altså evalueringsmekanismen.

**Lene Espersen** kunne sådan set godt forstå, at man i Europa-Parlamentet er forvirrede, idet hun syntes, at de svar, justitsministeren havde givet nu, gav anledning til dyb forvirring. Først siger han til Lykke Friis, at hun nok ikke rigtig har forstået substansen, og så omtaler han det tysk-franske forslag om grænsekontrol, hvor Europa-Parlamentet jo har medindflydelse, og siger, at det er derfor, denne sag er så utrolig vigtig. Det er imidlertid slet ikke den sag, det drejer sig om. Sagen drejer sig om Schengenevalueringsmekanismen. Regeringen har simpelt hen ikke håndteret sagen godt nok. Det handler ikke bare om at få ret og tromle sagen igennem med et flertal. Det handler også om at acceptere, at der er en demokratisk proces. En borgerlig regering ville aldrig have grebet sagen an på den måde.

Det fremgår af justitsministerens svar på spørgsmål 1 på KOM (2011) 0559, at Rådets juridiske tjeneste først afgiver sin endelige udtalelse den 29. maj, og embedsmændene har møder med Europa-Parlamentet den 30/5 og den 31/5. Justitsministeren svarede ikke på, om der havde været en personlig kontakt fra justitsministerens side eller fra europaministerens side. I den forbindelse mindede hun om, at det er europaministeren, der har hovedansvaret for kontakten til Europa-Parlamentet. Hun mente, at hvis der havde været en kontakt fra europaministerens eller fra justitsministeren til ordføreren eller til andre i Europa-Parlamentet, kunne sagen have været håndteret på en ordentlig måde. Lene Espersen mente, det var udtryk for en utrolig stor politisk umodenhed, at man ikke havde sørget for at forberede sagen bedre. Nogle gange kan man sejre ad helvede til, men det nytter ikke noget at tromle tingene igennem, hvis man skaber uvenner.

Lene Espersen ville gerne have et klart svar fra justitsministeren på, hvad der har været af kontakter fra ministrene, efter at Rådets juridiske tjeneste kom med sin endelige vurdering af hjemmelsgrundlaget den 29. maj.

Der er måske grænser for, hvad der kan siges om forhandlingsforløbet i Rådet, men Lene Espersen ville gerne vide, om der er nogle af de medlemslande, som har været skeptiske over for ændringen i hjemmelsgrundlaget, som har fået lovet noget under rådsmødet for at acceptere en ændring af hjemmelsgrundlaget. I den forbindelse henviste hun til, at der havde været en historie i pressen om, at Rumænien skulle være blevet lovet medlemskab af Schengen i september måned. Hun spurgte også, om der er lande, der er kommet med erklæringer eller tilkendegivelser for at få sagen landet.

**Lykke Friis** spurgte, om det slet ikke gav justitsministeren anledning til en anelse selvrefleksion, hvad han havde været ude for i den dramatiske debat i Europa-Parlamentet, og om det ikke gav ham anledning til eftertanke, at han åbenbart slet ikke havde nogen goodwill på kontoen.

**Eva Kjer Hansen** syntes ikke rigtigt, hun havde fået svar på sine spørgsmål, og gentog sit spørgsmål om, hvorfor man skriver i svaret på spørgsmål 1 på KOM (2011) 0559, at det ikke var muligt at opnå det tilstrækkelige flertal i Rådet til at



vedtage sagen med henvisning til artikel 77. Har det danske formandskab forsøgt at fastholde artikel 77?

Hun mente kun, det var drøftelserne efter den 13. maj, hvor Rådets juridiske tjeneste kom med sin udtalelse om hjemmelsgrundlaget, der er relevante.

Når Danmark har kæmpet for Europa-Parlamentets interesse, og man har haft disse intense kontakter, hvorfor opstår problemer så? Er det Parlamentet, der har ansvaret for denne misforståelse; er det Europa-Parlamentets ordfører, der ikke kan sit politiske håndværk? I justitsministerens svar er der ingen antydning af, at det er justitsministeren, der ikke kan sit politiske håndværk.

**Pia Adelsteen** henviste til, at man i samlenotatet også blander sagerne sammen. Når hun i det sidste møde spurgte præcist om hjemmelsgrundlaget, var det fordi sagerne også i hendes optik var en sammenhængende ting.

**Justitsministeren** gjorde opmærksom på, at udtalelsen fra Rådets juridiske tjeneste om hjemmelsgrundlaget kom allerede den 13. maj 2011, hvilket fremgår af det svar på spørgsmål 1 på KOM (2011) 0559, Justitsministeriet har sendt over. Udtalelsen kom altså under den tidligere regering. Han havde redegjort for, hvad man under det danske formandskab havde haft af kontakter, og de har alle sammen ligget efter den 13. maj 2011.

Justitsministeren fastholdt, at der har været intensive kontakter med alle relevante aktører. Rapportøren har selv faktisk anerkendt det danske formandskabs samarbejde med Europa-Parlamentet og anerkendt, at vi rent faktisk har inddraget Parlamentets synspunkter.

Det er rigtigt nok, som Lene Espersen siger, at der er kommet en supplerende vurdering fra Rådets juridiske tjeneste, men i den bliver vurderingen fra den 13. maj 2011 fastholdt. Det er selvfølgelig det grundlag, det danske formandskab har arbejdet på.

I anledning af Lene Espersens spørgsmål om, hvem der har sagt hvad under forhandlingerne, sagde justitsministeren, at han ikke kunne sidde her i Europaudvalget og udtale sig om forskellige landes forhandlingspositioner. Det var også svært for ham at forholde sig til, hvad der har stået i forskellige aviser rundt omkring i Europa. Rådet har truffet en beslutning, og det er nu engang den beslutning, man må gå i takt efter. Det er så formandskabets opgave at lede an i den diskussion.

Justitsministeren troede, det for alle ville give anledning til selvrefleksion, når man havde været udsat for det, han var udsat for under debatten i Europa-Parlamentet, men han havde lidt svært ved at se, hvor Lykke Friis ville hen, når Venstre er enige i indholdet. Der står i konklusionerne, at Rådet i videst muligt omfang vil inddrage Parlamentets synspunkter på evalueringsprocessen inden forslagets endelige vedtagelse. Det var han sikker på nok skulle gå. Nu ligger bolden hos Parlamentet.

Justitsministeren sagde til Lykke Friis, at vi har haft temmelig intens kontakt til Europa-Parlamentet om sagen, og han syntes, der havde været udfoldet en me-

get stor indsats fra de danske ministre og fra vore dygtige embedsmænd samt fra repræsentationen i Bruxelles.

Justitsministeren gjorde i anledning af Pia Adelsteens bemærkninger om samlenotatet opmærksom på, at i samlenotatet var de to sager behandlet som to selvstændige punkter.

**Eva Kjer Hansen** beklagede, at hun var kommet til at læse svaret sådan, at den første udtalelse fra Rådets juridiske tjeneste kom den 13. maj 2012, mens den kom den 13. maj 2011. Derfor var det endnu mere interessant at finde ud af, hvorfor der nu lige pludselig bliver så stor ståhej i Parlamentet, når de havde kendt udtalelsen fra Rådets juridiske tjeneste længe.

**Formanden** sagde, at hun ingen problemer havde med at lukke dørene, hvis ministrene ikke i et åbent møde ville røbe noget fra forhandlingsforløbet.

**Lene Espersen** varslede, at der ville komme et skriftligt spørgsmål om, hvilken kontakt justitsministeren og europaministeren har haft, efter at Rådets juridiske tjenestes endelige udtalelse forelå den 29. maj 2012.

Hun havde ikke spurgt, hvad de forskellige lande havde sagt under forhandlingerne, men om der forelå erklæringer fra andre lande. I øvrigt gjorde hun opmærksom på, at fødevareministeren i åbne samråd i Europaudvalget havde plapret op om andre landes forhandlingspositioner.

**Lykke Friis** forstod egentlig godt, at justitsministeren var kommet så galt af sted i Europa-Parlamentet, for han ejede ikke evnen til selvrefleksion. Hun talte ikke om substansen, men om hvorvidt justitsministeren havde lært noget om håndteringen af sagen.

**Justitsministeren** svarede, at han syntes, det havde været en god debat, hvor han havde haft lejlighed til at redegøre for, at man fra regeringens side under hele forløbet havde været i tæt dialog med Europa-Parlamentet om sagen. Han var også glad for at konstatere, at når det handler om substansen, er man enige blandt de partier, som tidligere har været enige.

**FO Punkt 3. Rådsmøde nr. 3177 (beskæftigelse, socialpolitik, sundhed og forbrugerbeskyttelse – beskæftigelses-, social- og ligestillingsdelen) den 21.-22. juni 2012**

Dagsordenspunkt 1, 4 og 6 (i, iii og iv) hører under Beskæftigelsesministeriets ressort og blev forelagt af beskæftigelsesministeren.

Dagsordenspunkt 2, 5 og 7 hører under Social- og Integrationsministeriets ressort og blev forelagt af social- og integrationsministeren.

Dagsordenspunkt 6 (ii) og 8 er delt ressort mellem Beskæftigelsesministeriet og Social- og Integrationsministeriet og blev forelagt af social- og integrationsministeren.

Dagsordenspunkt 3 hører under Udenrigsministeriets ressort og blev forelagt af social- og integrationsministeren.

Dagsordenspunkt 9 hører under Ministeriet for Ligestilling og Kirkers ressort og blev forelagt af ligestillingsministeren.

**Beskæftigelsesministeren:** Årsagen til, at jeg er her, er, at vi har rådsmøde i EPSCO i næste uge. Det er det andet og sidste rådsmøde under dansk formandskab. Rådsmødet afholdes i Luxembourg.

Udvalget har fået samlenotatet og dermed en samlet oversigt. Jeg vil her komme ind på de vigtigste sager.

Alle punkter forelægges til orientering. Der skal ikke træffes beslutninger på rådsmødet.

De første to punkter, jeg vil komme ind på, er punkter, jeg ved der er stor interesse for i udvalget. De drejer sig om bedre håndhævelse af udstationeringsdirektivet og så den såkaldte Monti II forordning.

**Socialministeren:** Der afholdes rådsmøde for beskæftigelse og sociale anliggender den 21. juni 2012. Jeg skal til orientering forelægge dagsordenspunkterne 5, 7 og 8. Til punkt 2 skal jeg anmode om et forhandlingsoplæg.

På vegne af europaministeren vil jeg afslutningsvis forelægge punkt 3.

**1. Lovgivningsinitiativer om udstationering af arbejdstagere**

– *Fremskridtsrapport*

**a) Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om håndhævelse af direktiv 96/71/EC om udstationering af arbejdstagere inden for rammerne af tjenesteydelser, KOM (2012) 0131**

Rådsmøde 3177 – bilag 2 (samlenotat side 3)

KOM (2012) 0131 – bilag 2 (høringssvar af 27/4-12)

EU-note (11) – E 29 (EU-note af 2/4-12 om udstationering af arbejdstagere)

EU-note (11) – E 35 (EU-note af 7/6-12 om fremme af vækst og beskæftigelse)

**b) Forslag til Rådets forordning om udøvelsen af retten til kollektive kampskridt inden for rammerne af etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser**

KOM (2012) 0130

Rådsmøde 3177 – bilag 2 (samlenotat side 25)

KOM (2012) 0130 – bilag 1 (Grund- og nærhedsnotat af 16/4-12)

KOM (2012) 0130 – bilag 2 (Høringssvar vedr. Monti II om konfliktret af 27/4-12)

KOM (2012) 0130 – bilag 4 (begrundet udtalelse af 3/5-12)

KOM (2012) 0130 – bilag 5 (udtalelse om Monti II og udstationering af 16/5-12)

KOM (2012) 0130 – bilag 6 (grund- og nærhedsnotat og høringssvar vedr. Monti II af 23/5-12)

EU-note (11) – E 29 (EU-note af 2/4-12 om udstationering af arbejdstagere)

EU-note (11) – E 35 (EU-note af 7/6-12 om fremme af vækst og beskæftigelse)

Udvalgsmødereferater:

Senest behandlet i EUU 22/5-12 (referat endnu ikke omdelt)

**Beskæftigelsesministeren:** Disse punkter drejer sig om to forslag, der vedrører anliggender, som også for Danmark er rigtig vigtige. På den ene side har vi behov for et dynamisk indre marked. Danmark er en lille økonomi. Derfor er det også regeringens holdning, at man selvfølgelig skal kunne rejse ind og ud af Danmark som arbejdstager. Det er vigtigt også for den fortsatte udvikling af det europæiske marked. Men samtidig er det selvfølgelig fuldstændig afgørende, at alting foregår under ordnede forhold. Det må nødvendigvis have den betydning, at når folk kommer til Danmark udefra for at arbejde på det danske arbejdsmarked, så skal det foregå på en ordentlig måde.

Jeg siger ikke for meget, når jeg helt stilfærdigt også her konstaterer, at sådan er det ikke i alle tilfælde i dag. Vi har alvorlige problemer med social dumping og

opvæksten af et reelt illegalt arbejdsmarked. Vi kan se i den intensiverede myndighedsindsats, vi har besluttet os for, at der er alvorlige problemer derude.

I vores indsats mod social dumping lægger vi altid vægt på, at arbejdsmarkedets parter under ét spiller en central rolle. Derfor lægger vi også vægt på, at et håndhævelsesdirektiv skal give parterne bedre redskaber, og at det selvfølgelig skal respektere den danske model.

En meget vigtig del af den danske model er selvfølgelig retten til at konflikte, strejke. Det bringer mig til forslaget til Monti II. Mens vi er positive over for indholdet af håndhævelsesdirektivet, så er vi særdeles skeptiske over for indholdet i forslaget til Monti II.

Vi har ved flere lejligheder haft mulighed for at diskutere forslaget både her og også i Folketingssalen, bl.a. ved en større forespørgselsdebat i april måned, og som jeg forstår det, er alle Folketingets partier enige om, at vi skal vende os mod tiltag, der er i strid med konfliktretten. Så langt så godt.

Vedrørende det konkrete forslag ved I jo, at vi fra regeringen side ikke mener, at Kommissionen har redegjort tilstrækkeligt for, hvorfor forslaget vurderes at være i overensstemmelse med nærhedsprincippet.

Det lader det til, at vi er enige om, for I har som Folketing valgt at benytte jer af muligheden for i henhold til protokollen om nærhedsprincippet at sende en begrundet udtalelse om, hvorfor forslaget ikke opfylder nærhedsprincippet. Det har mere end en tredjedel af de nationale parlamenter nu gjort, og derfor er der for første gang uddelt et såkaldt "gult kort" i henhold til protokollen om nærhedsprincippet.

Eftersom inddragelse af nationale parlamenter og overholdelse af nærhedsprincippet var vigtige danske hovedprioriteter, da forhandlingerne var i gang om Lisabontraktaten, synes jeg sådan set, at vi – uanset forslagets indhold – kan glæde os over, at den mekanisme ser ud til at virke. Jeg synes, det er helt fint, at man her har benyttet muligheden for at give et gult kort.

Det gule kort, I har givet sammen med en række af de øvrige nationale parlamenter, betyder, at Kommissionen nu er tvunget til at komme med en bedre forklaring på, hvordan forslaget hænger sammen med nærhedsprincippet, medmindre Kommissionen vælger helt at trække forslaget. Regeringen er tilfreds med processen. Også hvis det ender med, at forslaget bliver trukket.

Vi kender ikke Kommissionens overvejelser i forhold til den videre proces, men jeg kan her fortælle jer, at vi havde muligheden for at have en første drøftelse på det uformelle ministermøde, vi havde i Horsens, og der var der altså en ret entydig kritisk holdning blandt medlemslandene i forhold til Monti II.

På rådsmødet i næste uge forventer jeg selvfølgelig, at Kommissionen giver en kort orientering. Så er vi forhåbentlig klogere med hensyn til den videre proces.

I forhold til Rådets arbejde betyder det, at forhandlingerne er sat på stand by. For formandskabet betyder det ikke ret meget, for vi har fra starten ikke vurderet, at der var grundlag for at indlede reelle drøftelser af Monti II med den udbredte skepsis, der er – herunder også i Danmark.

Formandskabet har indtil nu koncentreret sig om den anden del af pakken, nemlig bedre håndhævelse af udstationeringsdirektivet. Der er ikke noget juridisk, der binder de to ting sammen, men det handler selvfølgelig om det samme.

Forslaget angående håndhævelse er også sat på Rådets dagsorden som en fremskridtsrapport. Da forslaget jo blev forsinket og først kom frem i slutningen af marts måned, har vi ikke haft tid til at indlede reelle politiske drøftelser. Men de indledende runder, vi har haft mulighed for at tage, viser, at der er nogle meningsforskelle, også omkring en bedre håndhævelse af udstationeringsdirektivet.

Som jeg sagde i min indledning, spiller parternes holdning her en vigtig rolle for os som regering. Jeg vil tro, det er mange her i udvalget bekendt, at LO og DA har siddet i drøftelser om bl.a. solidarisk ansvar. Jeg har lige fået oplyst, at de forhandlinger ikke har ført til et resultat, desværre. Derfor går vi nu i gang med den videre politiske proces, hvor jeg vil indlede politiske drøftelser med arbejdsmarkedets parter. Det har jeg ikke haft lejlighed til, fordi jeg som udgangspunkt har respektet, at parterne skulle have mulighed for at forhandle sig frem til et resultat. Nu bliver vi nødt til at indtage en mere styrende rolle i forhold til det. Jeg mener stadig væk, vi skal afsøge, om ikke der er en mulighed for et kompromis mellem arbejdsmarkedets parter, som vi også politisk kan – alt efter temperament – læne os op ad eller lade os inspirere af.

Hvis vi tager den del af forslaget, der handler om solidarisk ansvar, som vel er noget af det, der er mest diskuteret, så er vi jo inde ved det, som parterne er ansvarlige for, nemlig lønforhold. Derfor synes jeg, at fortsatte drøftelser med parterne er både relevante og nødvendige. Vi har en anden model end den, de fleste andre europæiske lande har.

Det er nok det vanskeligste spørgsmål i forhold til bedre håndhævelse. En række lande er skeptiske. Der er lande, der ligger på linje med Kommissionen. Der er også lande, der synes, man skal gå endnu længere, altså udvide kædeansvaret og det solidariske ansvar til at gælde flere områder eller gå mere i dybden.

Det andet store udestående er spørgsmålet om det, man kalder tilladte kontrolforanstaltninger. Oversat til danske forhold handler det om vores RUT-register. Det drejer sig om landenes muligheder for at føre kontrol med de virksomheder, der arbejder her.

Vi synes, det er helt afgørende, at vi har en national mulighed for at kontrollere, hvad der foregår på vores arbejdsmarked. Derfor er vi som udgangspunkt imod Kommissionens forslag om at lave en "lukket" liste over, hvad sådanne kontrolforanstaltninger må indeholde. Også her tror jeg, der vil vise sig at være uenigheder blandt landene. Der er, som det ser ud nu, lande, der støtter Kommissionens forslag, mens der er andre lande, der er på linje med vores holdning.

Det er de store ting. Derudover er der også en række mindre ting. For det første er det kampen mod de fiktive virksomheder. Det er noget, vi har fokus på også i vores nationale indsats. Vi vil arbejde hen imod, at de virksomheder, der står opført i RUT, reelt er etablerede i det påståede hjemland. Hvis oplysningerne i RUT-registret ikke er valide, så kan vi ikke bruge RUT-registret til det, vi gerne vil bruge det til. Jeg tror også, det er vigtigt for arbejdsmarkedets parter, at RUT-registret

reelt fungerer. Derfor er der også en nær sammenhæng mellem forslaget til artikel 3, der handler om kampen mod omgåelse, og forslaget til artikel 6 og 7, der vedrører det administrative samarbejde på tværs af landegrænserne. Tanken er, at man som led i et administrativt samarbejde kan få svar på spørgsmål fra andre landes myndigheder. Det er et ønske, vi har haft tidligere. Jeg oplever, at der er bevægelse i de andre lande.

Der er visse meningsforskellige vedrørende forslaget til artikel 3, men jeg tror, det vil vise sig, at et flertal af landene støtter grundprincippet i Kommissionens forslag, altså at der skal være en vejledende liste af kriterier, der skal anvendes i vurderingen af, om en virksomheder reelt er etableret i et andet land, og om en person lever op til betingelserne for udstationering.

Det sidste, jeg vil fremhæve, er brugen af administrative bøder, som også eksplicit står nævnt i forslaget om bedre håndhævelse. Vi har ikke administrative bøder, som de ligger i Kommissionens forslag. Men jeg synes ikke, der er nogen grund til som udgangspunkt at afvise den måde at arbejde på. Selv om vi har en anden juridisk forståelse af administrative bøder.

**Pia Adelsteen** var meget spændt på, om Kommissionen vil trække forslaget om Monti II tilbage, og bad derfor beskæftigelsesministeren om at holde Europaudvalget orienteret om det videre forløb.

Med hensyn til udstationeringsdirektivet spurgte hun, om beslutningsproceduren er en flertalsafgørelse.

Når beskæftigelsesministeren siger, at hun vil tage et møde med arbejdsmarkedets parter vedrørende solidarisk ansvar, betyder det så, at regeringen først efter dette møde vil tage stilling til, hvilken holdning den vil have? Efter den tekniske gennemgang var hun meget bekymret, idet hun forstod, at reglerne også skulle gælde for private bygherrer. Hvis man helt legalt hyrer et polsk firma, som overholder alle regler, skal man så som privat bygherre tjekke, om lønningerne og skatten bliver betalt? Det kunne hun se nogle praktiske problemer med.

Hun syntes, det var godt, at beskæftigelsesministeren sagde, regeringen er imod Kommissionens forslag om en udtømmende liste over kontrolforanstaltninger. RUT-registret er et godt initiativ, men det var Pia Adelsteens fornemmelse, at det ikke fungerer helt, fordi der er mange virksomheder, der kommer til Danmark, som ikke tilmelder sig RUT-registret. Hun spurgte, hvordan man løser det problem.

Desuden spurgte hun, hvordan man definerer udstationering, så man kan adskille det fra ophold.

**Lene Espersen** takkede for den udførlige gennemgang af, hvad det gule kort betyder. Spørgsmålet om Monti II forordningen og udstationeringsdirektivet har optaget parlamentarikerne i Europa-Parlamentet meget. Hun var helt enig i regeringens linje med hensyn til Monti II og troede egentlig, at det var et forslag, Kommissionen var kommet med af taktiske årsager. Man må gå ud fra, at Kommissionen på et tidspunkt trækker det igen.

Med hensyn til udstationeringsdirektivet var Det Konservative Folkeparti glad for, at der var et udstationeringsdirektiv, men det mener, der er behov for skrappe regler. I forslaget lægges der op til, at der skal være et forbedret administrativt samarbejde over grænserne, således at myndighederne kan hjælpe hinanden inden for 14 dage og i hastende tilfælde inden for 24 timer. Det Konservative Folkeparti ser gerne, at man gå videre og laver en samkøring af registrene, idet der stadig væk er en mulighed for, at nogle spekulerer i systemet. Vi skal simpelt hen omgåelsen af reglerne til livs, idet den skader masser af små danske virksomheder. Hun så gerne, at der var gode håndhævelsesmuligheder i det nye forslag.

Et af problemerne i relation til artikel 6 og 7 er, at landene har valgt nationalt at gøre det på forskellige måder. Vi skal prøve at få tingene til at spille bedre sammen.

Med hensyn til håndhævelsen – altså kædeansvarsproblematikken og det solidariske ansvar – havde hun fået information om, at der er nogle problemer med den måde, hvorpå direktivet i dag er formuleret, fordi det ikke tager hensyn til, at vi har et RUT-register. Ligesom Pia Adelsteen mente hun simpelt hen ikke, det kan lade sig gøre for bygherrerne at se, hvilke skatter et firma har betalt. Det må være nok, at man sikrer sig, at firmaet er tilmeldt RUT-registret.

**Nikolaj Villumsen** fremhævede de bekymringer, der var givet udtryk for i høringssvarene fra LO og FTF og BAT-kartellet i relation til udstationeringsdirektivet. Han bad beskæftigelsesministeren forsikre, at kædeansvaret ikke kan føre til en lov om mindsteløn, og mente, at Danmark skal have mulighed for at lave en mere vidtgående ordning med hensyn til kædeansvar.

Det er helt afgørende, at RUT-registret kan fortsætte. Han håbede, at det forhandlingsmandat, der bliver fremlagt, tager hensyn til alle de bekymringer, der er givet udtryk for fra fagbevægelsens side.

Med hensyn til Monti II er det virkelig positivt, at der er kommet et gult kort. Regeringen må bede om en meget detaljeret begrundelse for, at der er behov for EU-regulering af området. Allerhelst så han, at man fik lagt forslaget ned.

**Merete Riisager** ville gerne have en skriftlig definition af begrebet "social dumping" i relation til unfair konkurrence.

Hun tilsluttede sig det, der var blevet sagt om udstationeringsdirektivet, og betegnede, at Liberal Alliance er bekymret for virksomhedernes hæftelsesansvar. Hun mente, det må være en myndighedsopgave at tjekke, om virksomhederne opfylder kriterierne. Virksomhederne må kunne nøjes med at spørge, om de pågældende udenlandske virksomheder er registreret i RUT-registret.

**Beskæftigelsesministeren** lovede Pia Adelsteen at give Europaudvalget en orientering, når vi vidste, hvad Kommissionen vil gøre, men hun mente, det var begrænset, hvad den ville sige på det kommende rådsmøde.

Beslutningsprocessen er almindeligt kvalificeret flertal i Rådet og så en fælles beslutningsproces med Europa-Parlamentet.

Som flere af ordførerne er inde på, er det med det solidariske ansvar lettere sagt end gjort. Der er et politisk niveau, som vi ikke er kommet til endnu, hvorfor be-



skæftigelsesministeren endnu ikke har forelagt et forhandlingsoplæg. Men det er nok den letteste del af sagen. Indførelse af et solidarisk ansvar rejser mange juridiske spørgsmål. Arbejdsmarkedets parter har drøftet, om man skal have et solidarisk ansvar, hvis virksomheden er registreret i RUT-registret. Er det nok til, at man ikke kan stilles til ansvar for en underleverandør? I en række af EU's medlemslande er der et solidarisk ansvar i forskellige former. Vi skal tage stilling til, hvilke undtagelsesbestemmelser vi vil have i Danmark.

Der er intet til hinder for, at vi kan fortsætte med RUT-registret, men hvis der bliver en lukket liste, kan vi komme i problemer.

Beskæftigelsesministeren sagde i svaret til Lene Espersen, at arbejdskraftens frie bevægelighed er noget, der ligger os alle sammen meget på sinde. Hun var fuldstændig enig med Lene Espersen i, at det handler om alle de danske virksomheder, der faktisk gerne vil opføre sig ordentligt og konkurrere på lige vilkår. De får det sværere, hvis man ikke kan finde ud af at overholde reglerne, når grænserne overskrides. Folk, der kommer udefra, er velkomne på det danske arbejdsmarked, idet der er tale om en styrkelse af den danske økonomi, når man kan flytte sig på tværs af grænserne, men vi bliver nødt til at sikre os, at reglerne bliver overholdt. Vi har lige haft en aktion på D'Angleterre, hvor illegale arbejdere praktisk talt tog flugten over plankeværket. Det er en tikkende bombe. Derfor må lovgiverne sikre, at der er et arbejdsmarked i Danmark, der fungerer. Det er der ved at komme en fælles erkendelse af i Europa. I en årrække har der været et konflikt med de lande, der har sendt mange ud som arbejdstagere, men de oplever nu, at de faktisk blive ofre, i den forstand at deres borgere arbejder under til tider meget dårlige forhold i andre lande.

Beskæftigelsesministeren var glad for den opbakning, hun havde fået fra konservativ side til at gå længere. Hun syntes faktisk, vi var nået langt i de måneder, regeringen har arbejdet med sagen. De, der snyder, forbyder sig over for reglerne på det juridiske område, på arbejdsmiljøområdet og med hensyn til arbejdsulykker, og de unddrager sig selvfølgelig også skat og moms. Derfor skal vi have et fast integreret myndighedssamarbejde.

Lene Espersen har ret i, at der er problemer forbundet med, at landene har forskellige modeller, men vi er langt fra en situation, hvor alle landene synes, det er en god model, vi har på det danske arbejdsmarked. Men vi må være gode til at orientere de andre lande om, hvilke kontrolforanstaltninger vi har stillet op.

Med hensyn til regeringens holdning til Monti II sagde beskæftigelsesministeren til Nikolaj Villumsen, at som forslaget foreligger, er regeringen imod det, ligesom Folketinget er.

Beskæftigelsesministeren lovede Merete Riisager at forsøge at definere "social dumping", idet hun erkendte, at man ikke kan bekæmpe noget, man ikke kan definere. Det, at man konkurrerer på helt almindelige vilkår, var i hendes øjne ikke social dumping. Det er når man undergraver eller går forbi reglerne, hvad enten de er aftalebaseret eller lovgivningsbestemt.

**FO 2. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om et EU-program for Social Udvikling og Innovation**

– (Evt.) Delvis generel indstilling

KOM (2011) 0609

Rådsmøde 3177 – bilag 2 (sammenotat side 37)

KOM (2011) 0609 – bilag 2 (høringssvar af 22/11-11)

**Socialministeren:** Formelt er der tale om, at Rådet skal beslutte en såkaldt "delvis generel indstilling". Det betyder, at jeg forventer, at der på rådsmødet vil være enighed om selve teksten vedrørende programmets formål og indhold.

Programmet er en del af EU's flerårige finansielle ramme for 2014-2020. Derfor afhænger den endelige vedtagelse af forordningen og ikke mindst beslutningen om, hvad det samlede budget for programmet vil være, af den samlede vedtagelse af den flerårige finansielle ramme. Jeg forventer, at rammen formentlig vil være i omegnen af 1 milliard euro over de kommende syv år.

Programmet er en samling og opdatering af tre allerede eksisterende instrumenter. Formålet med at samle de tre instrumenter i én forordning er bl.a. at forenkle administrationen og at reducere omfanget af rapporter og evalueringer:

Den første del er "Progressprogrammet" – Community Programme for Employment and Social Solidarity – som har eksisteret siden den 1. januar 2007. Programmet skal bidrage til koordinering og politikudvikling mellem landene inden for beskæftigelses- og socialområdet. Programmet finansierer blandt andet videndelingsaktiviteter, analyser, netværksaktiviteter, europæiske NGO'er og en hel del møder og konferencer på europæisk plan. Det gælder bl.a. enkelte af de konferencer, vi har afholdt under det danske EU-formandskab.

Progress er i det nye program tilpasset Europa 2020 strategien og dennes fokus på blandt andet bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse. Programmet har også større fokus på pilotprojekter og evidensbaserede tilgange til nye sociale initiativer.

Den anden del af Programmet for social udvikling og innovation er "EURES-programmet" – European Employment Services – som har eksisteret siden 1993. EURES har til formål at øge arbejdskraftens bevægelighed mellem medlemslandene. Det sker blandt andet ved, at ledige stillinger slås op på en jobportal, og ved at yde støtte til informations-, rådgivnings- og vejledningstjenester.

Den tredje og sidste del af programmet er en mikrokreditordning, som kaldes "mikrofinansieringsfaciliteten". Ordningen søger at styrke udsatte gruppers muligheder for at få et job ved at blive selvstændige erhvervsdrivende. Der er tale om et relativt nyt instrument, som blev oprettet i 2010, og der har været flertal for at fortsætte ordningen.

Selv om den delvise generelle indstilling ikke fastlægger den overordnede økonomiske ramme, så er der enighed om den interne procentuelle fordeling mellem disse tre instrumenter, Den fordeler sig med følgende procenter, der svarer til den nuværende indbyrdes fordeling mellem de tre dele:

- 63 pct. til Progressprogrammet.
- 16 pct. til EURES.
- 21 pct. til mikrofinansieringsfaciliten.

Der er også enighed om den procentuelle tematiske fordeling inden for Progressdelen, hvor halvdelen af midlerne forlods øremærkes med:

- 18 pct. til beskæftigelsespolitikker.
- 24 pct. til social beskyttelse og inklusion.
- 8 pct. til arbejdsmiljø.

Også denne fordeling svarer til fordelingen i det eksisterende program. De resterende 50 pct. af midlerne fordeles mellem temaerne på årsbasis i overensstemmelse med årets politiske prioriteringer. Det er en nyskabelse, da der har været et ønske om større fleksibilitet for at sikre den bedste udnyttelse af midlerne fra år til år.

Regeringen er overordnet set positivt indstillet over for forslaget til forordning om Programmet for social udvikling og innovation.

Progressdelen ventes at bidrage til en fælles indsats og værdifuld politikkoordinering inden for social- og beskæftigelsespolitik mellem medlemsstaterne. Et øget fokus på evidensbaserede tilgange og tilpasning til Europa 2020 strategien anses for positivt.

I relation til EURES-delen er regeringen generelt positiv over for initiativer, der styrker arbejdskraftens fri bevægelighed i EU og samtidig fremmer gennemsigtighed på de europæiske arbejdsmarkeder. Det gælder bl.a. gennemsigtighed om sædvanlige løn- og arbejdsvilkår i arbejdslandet.

For så vidt angår mikrofinansiering, lægger regeringen vægt på, at ordninger, der giver adgang til finansiering via den europæiske investeringsfond og den europæiske investeringsbank, skal være så fleksible og brede som muligt, så administrationsomkostningerne ved at få adgang til ordningerne ikke hindrer aktører i mindre medlemsstater i at søge ordningerne. Regeringen kan tilslutte sig den ordning, der er opnået enighed om.

Jeg forventer som sagt, at der på rådsmødet vil være enighed om den delvise generelle indstilling.

FO Jeg skal på den baggrund anbefale Folketingets Europaudvalg at give regeringen opbakning til at støtte den delvise generelle indstilling på rådsmødet.

**Merete Riisager** forstod, at EURES primært bestod af en jobdatabase. Et hurtigt opslag havde vist, at man kunne søge om et job som bartender på Sunny Beach. Hun spurgte, hvilken europæisk merværdi der var ved at etablere en sådan jobdatabase i EU-regi, idet der findes en mængde jobdatabaser i privat regi. Hvis det drejer sig om, hvad man skal være opmærksom på, når man søger job i andre lande, kan man for et lille beløb lægge oplysningerne ud på nettet, så de private jobdatabaser kan viderefordre dem.

Hun var klar over, at udgifterne ville blive forelagt senere i forbindelse med EU's budget, men bad alligevel socialministeren sige en lille smule om, hvilke beløb EURES ville komme til at dreje sig om.

Hun bad socialministeren give nogle konkrete eksempler på, hvad mikrokreditfinansiering kunne dreje sig om.

Der sættes 15-20 pct. af til evidensbaserede projekter. Hvad betyder det, og hvad skal undersøges?

**Pia Adelsteen** studerede også lidt over jobportalen. Hun spurgte, hvad det helt præcist er, regeringen vil have mandat til.

**Nikolaj Villumsen** gik imod forhandlingsoplægget, dels fordi Enhedslisten er imod at give EU flere redskaber til at overvåge landene, og dels fordi man er skeptisk over for, om de penge, man vil give ud, vil hjælpe. Han mente, pengene ville være bedre anvendt til at skabe arbejdspladser i Danmark.

**Socialministeren** sagde, at hun forelagde forhandlingsoplæg nu, fordi hun gerne ville slutte sagen af. Man er enige om teksten, men kender ikke tallene endnu. Til EURES bliver det 16 pct. af den milliard euro, som man regner med det bliver over de kommende 7 år.

Hun var ked af, hvis det fremstod, som om EURES blot er en jobportal. Det er mere end det, nemlig et netværk mellem de offentlige arbejdsformidlinger. Hun gennemgik derfor detaljeret, hvad EURES beskæftiger sig med. Hvis der f.eks. er mangel på sygeplejersker i ét land, og der er ledige sygeplejersker i et andet land, vil det være godt for hele EU, om sygeplejerskerne kan søge job i det sidstnævnte land.

Med hensyn til mikrofinansieringsdelen sagde socialministeren til Merete Riisager, at vi ikke har nogen danske aktører, fordi vi i Danmark allerede har gode låneordninger. Danske banker behøver ikke søge den europæiske investeringsbank om garantier for de små lån, det drejer sig om.

**Merete Riisager** var enig med socialministeren i, at det er en rigtig god idé, at unge mennesker tager job i andre lande. Hun syntes blot ikke, EU behøvede oprette en jobportal. Hun lagde større vægt på det forslag, der drejer sig om gensidig anerkendelse af kompetencer, idet vi er meget sløve i Danmark på det område. Liberal Alliance kan ikke støtte forhandlingsoplægget.

**Pia Adelsteen** syntes, det var underligt at bruge penge på en jobportal, selv om hun forstod, at det ikke var det eneste, forslaget drejede sig om. Derfor kan Dansk Folkeparti heller ikke støtte forhandlingsoplægget.

**Socialministeren** mente, det var godt, at man lavede en infrastruktur, som gjorde det muligt for sygeplejersker at søge job i andre lande.

**Den fungerende formand, Pia Adelsteen**, konkluderede, at der ikke var konstateret et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet dog Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og Enhedslisten havde ytret sig imod det.

**3. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om Den europæiske Globaliseringsfond (2014-2020)**

– *Fremskridtsrapport*

KOM (2011) 0608

Rådsmøde 3177 – bilag 2 (samlenotat side 41)

KOM (2011) 0608 – bilag 2 (Folketingets begrundede udtalelse)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (11) – bilag 320 (side 415, senest behandlet i EUU 30/11-12)

**Socialministeren:** Kommissionen præsenterede den 6. oktober 2011 et nyt forslag til forordning for den europæiske globaliseringsfond.

På EPSCO vil det danske formandskab fremlægge en fremskridtsrapport for arbejdet med det nye forslag til forordning for den europæiske globaliseringsfond. Derpå vil Kommissionen og medlemslandene have mulighed for at kommentere på Kommissionens forslag. Regeringen forventer at notere fremskridtsrapporten uden bemærkninger.

**4. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes eksponering for risici på grund af fysiske agenser (elektromagnetiske felter) (18. særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF) ("EMF-direktivet") (første læsning)**

– *Fremskridtsrapport*

KOM (2011) 0348

Rådsmøde 3177 – bilag 2 (sammenfatning side 44)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (11) – bilag 315 (side 271, senest behandlet i EUU 25/11-11)

**Beskæftigelsesministeren:** Det næste punkt, jeg vil orientere om, drejer sig om noget af det, vi diskuterede sidste gang, jeg var her, nemlig de elektromagnetiske felter. Det er en evig føljeton.

Som jeg også sagde det sidste gang, er det en meget teknisk sag. Vi genforhandler direktivet fra 2004. Jeg mødte Claus Hjort Frederiksen uden for. Det var et af de første direktiver, han fik i hænderne som beskæftigelsesminister, så det er efterhånden mange år siden. Det sætter tingene lidt i perspektiv.

Det, der er behov for – som jeg også redegjorde for, sidst jeg var her – er, at vi, samtidig med at vi sikrer et ordentligt arbejdsmiljø og en ordentlig beskyttelse i forhold til de elektromagnetiske felter, også bliver nødt til at kunne bruge MR-skannere, bl.a. i vores sundhedsvæsen. Diskussionen går på, hvor balancen ligger mellem de to hensyn. Det har været vores udgangspunkt.

Derfor er det vigtigt for os, at de undtagelser, der måtte være, selvfølgelig ikke må betyde en lavere beskyttelse af lønmodtagere, der passer deres arbejde, men omvendt skal grænseværdierne kunne overskrides i de tilfælde, hvor arbejdsgiveren kan bevise, at lønmodtageren er beskyttet mod de helbredsrisici, der kan være forbundet med arbejdet.

Det oprindelige 2004-direktiv havde en implementeringsfrist i april i år, som I ved. Under det danske formandskab har vi truffet den heroiske beslutning at forlænge implementeringsfristen. Det har der været enighed om og fuld opbakning til. Vi arbejder nu med en bagkant, der hedder 30. oktober 2013. Det betyder, at vi har tid – bl.a. under det danske formandskab – til at få arbejdet forslaget ordentligt igennem.

Blandt de andre medlemslande har der været et ret klart ønske om, at formandskabet prioriterede at få de mere tekniske drøftelser på plads. Det er det, vi har brugt tiden på. Det vil sige, at de tekniske bilag, der ligger til grund for direktivet, er arbejdet godt igennem og har været diskuteret godt igennem. Vores forventning er, at direktivets bilag nu har et indhold, der i sidste ende forhåbentlig kan forventes at få opbakning fra et pænt flertal af landene.

Jeg tror, man kan tilføje, at formandskabet faktisk har fået ros for den måde, vi har arbejdet med dette spørgsmål på.

Det er et stort ønske fra de andre medlemslande, at vi bliver færdige med en klar skitse til et kompromis vedrørende de tekniske bilag og undtagelsesbestemmelserne, sådan at vi i alt væsentligt er i mål med det, så vi opnår den balance, jeg skitserede før. Der kommer en fremskridtrapport på rådsmødet i næste uge, og så vil det være op til Cypern at arbejde videre med spørgsmålet. Derefter skal forhandlingerne med Parlamentet igangsættes.

**5. Forslag til Rådets direktiv om gennemførelse af princippet om ligebehandling af alle uanset religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering**

– *Fremskridtsrapport*

KOM (2008) 0426

Rådsmøde 3177 – bilag 2 (sammenfatning side 50)

KOM (2008) 0426 – bilag 3 (Henvendelse af 28/8-08 fra Dansk Arbejdsgiverforening)

KOM (2008) 0426 – bilag 7 (Udtalelse fra EUU til Kommissionen)

KOM (2008) 0426 – bilag 8 (Kommissionens svar til EUU)

KOM (2008) 0426 – bilag 5 (Henvendelse af 14/10-08 fra Landsforeningen for Bøsser og Lesbiske)

KOM (2008) 0426 – bilag 6 (Henvendelse af 30/11-08 fra Landsforeningen for Bøsser og Lesbiske)

KOM (2008) 0426 – svar på spørgsmål 1

KOM (2008) 0426 – svar på spørgsmål 2

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (11) – bilag 315 (side 279, senest behandlet i EUU 25/11-11)

**Socialministeren:** Forslaget har siden fremsættelsen i juli 2008 været behandlet under en lang række formandskaber.

Forhandlingerne er fortsat under det danske formandskab. Under det danske formandskab har arbejdet koncentreret sig om aldersbestemmelserne og om ligebehandling i relation til finansielle tjenesteydelser, herunder forsikringer.

I relation til aldersdiskrimination har forhandlingerne om direktivforslaget handlet om at præcisere ikke-diskriminationsprincippet for så vidt angår aldersbestemmelserne, således at det fortsat er muligt at forskelsbehandle på baggrund af alder under visse nærmere specificerede forhold.

Det gælder blandt andet i relation til tildeling af offentlige ydelser og i andre tilfælde, hvor det tjener et objektivt og legitimt formål, og hvor forskelsbehandlingen er rimelig og nødvendig i relation til formålet.

For så vidt angår ligebehandling på området for finansielle tjenesteydelser, herunder forsikringsområdet, har man fra dansk side arbejdet for en teknisk præcisering med henblik på at opretholde muligheden for, at for eksempel forsikringsselskaber kan opkræve forskellige præmier af folk, der på grund af handicap eller alder er i en særlig situation for så vidt angår forsikringer.

Der er fortsat mange uafklarede spørgsmål i direktivet. Der er bl.a. uløste problemstillinger i relation til direktivets rækkevidde, begrebsanvendelse og juridiske fortolkning. Sagen forelægges derfor alene på Rådet som en statusrapport.



## 6. Implementering af Europa 2020 strategien

### i) Udkast til Rådets landespecifikke henstillinger på baggrund af de nationale reformprogrammer

- *Generel indstilling*  
Rådsmøde 3177 – bilag 2 (samlenotat side 87)

### ii) Eksaminering af de nationale reformprogrammer og af implementeringen af de landespecifikke henstillinger fra 2011

- *Godkendelse af den fælles udtalelse fra Beskæftigelseskomitéen og Komitéen for Social Beskyttelse*  
Rådsmøde 3177 – bilag 2 (samlenotat side 87)

### iii) "Employment Performance Monitor"

- *Godkendelse*  
Rådsmøde 3177 – bilag 2 (samlenotat side 87)

### iv) Beskæftigelsespakken

- *Politisk drøftelse*  
Rådsmøde 3177 – bilag 2 (samlenotat side 87)

**Beskæftigelsesministeren:** Det sidste punkt, jeg vil nævne, handler om Europa 2020 strategien.

Der er mange underpunkter, men jeg tror, jeg vil koncentrere mig om de landespecifikke henstillinger og den beskæftigelsespakke, som blev præsenteret på det uformelle ministermøde.

Som I ved, står alle EU's medlemslande over for økonomiske og strukturelle ufordringer. Vi afleverede i april måned vores nationale reformprogram, som afspejler, hvordan vi vil prioritere vores indsats fremadrettet.

På baggrund af at alle lande har svaret tilbage i april, udsender Kommissionen nu en analyse af de enkelte landes økonomiske situation og giver dermed et samlet billede af, hvordan EU står. På den baggrund gives der en række anbefalinger til, hvad hvert enkelt land kan gøre – både på kort og på langt sigt. Det er det, vi kalder de landespecifikke anbefalinger.

De landespecifikke anbefalinger er en del af Europa 2020 strategien. Det handler om, hvordan vi omsætter de overordnede mål til konkrete initiativer i de enkelte lande.

De henstillinger, jeg vil fokusere på her, er dem, der vedrører beskæftigelsesretningslinjerne, som skal vedtages af EPSCO. Jeg forstår, at økonomi- og indenrigsministeren har været her i dag. I den forbindelse har I sikkert også haft lejlighed til at diskutere retningslinjerne.

I forhold til Danmark er der især to anbefalinger. De handler dels om at forbedre det langsigtede arbejdsudbud, som der jo også er en heftig diskussion om i vores hjemlige politiske arena. Det, man peger på, er reformer af førtidspension, mål-

retning af fleksjob til personer med lav arbejdsevne samt forbedring af indvandre- res arbejdsevne. Det andet spørgsmål vedrører uddannelsesområdet. Det hand- ler om at mindske frafaldet på erhvervsuddannelserne og at øge antallet af prak- tikpladser. Det drejer sig i det hele tage om at få flere unge igennem en uddan- nelse.

Man må sige, at de to anbefalinger, der ligger, ligger i rigtigt god forlængelse af de prioriteringer, vi har fra dansk side. Vi ønsker her og nu at skabe arbejdspladser og vækst. Derefter tager vi fat på at udvide arbejdsudbuddet. Og så har vi – som det er alle bekendt – et meget, meget stort ønske om, at flere unge gennemfører en uddannelse. Jeg synes, det flugter godt med de anbefalinger, der ligger.

Som jeg sagde det før, fremlagde Kommissionen på det uformelle ministermøde i Horsens en beskæftigelsespakke under overskriften: "Mod et jobrigt opsving."

Der er fokus på tre områder. Det er:

1. Støtte til jobskabelse.
2. Genopretning af arbejdsmarkedernes dynamik.
3. En styrkelse af styringen af EU 2020 strategien på beskæftigelsesområdet.

Det siger sig selv, at vi fra dansk side har hilst velkommen, at Kommissionen er kommet med en beskæftigelsespakke. Det, der sker fremadrettet, er, at Kommis- sionen kommer med en konkret udmøntning af forslagene. Vi vil selvfølgelig gå ind i drøftelserne deraf. Heller ikke her skal der træffes beslutninger på rådsmø- det, men landene kan selvfølgelig signalere, hvilke elementer man mener er de vigtigste.

Pakken lægger ikke op til at flytte kompetence. Det er medlemslandenes opgave og ansvar at omsætte pakken til konkrete tiltag. Det ændrer pakken ikke ved.

**Nikolaj Villumsen** betegnede det som absurd, at man i en situation, hvor der er 25 millioner arbejdsløse, taler om en strategi, som skal forøge arbejdsudbuddet.

**Beskæftigelsesministeren** gav Nikolaj Villumsen ret i, at vi har en høj arbejds- løshed i Europa, men man skal passe på med at gøre det til et enten-eller. Det er et både-og.

## **7. Pensioners tilstrækkelighed: Rapport fra Komitéen for Social Beskyttelse**

### *– Godkendelse af nøglebudskaber*

Rådsmøde 3177 – bilag 2 (samlenotat side 90)

**Socialministeren:** Mit næste punkt er punkt 7, som er en rapport fra komitéen for social beskyttelse om pensionernes tilstrækkelighed med nogle tilhørende hovedbudskaber fra komiteen.

Komiteen udtaler, at der er en tendens til, at den økonomiske holdbarhed af pensionerne i visse medlemsstater er blevet forbedret på bekostning af deres tilstrækkelighed. Det vil altså sige, at der er risiko for, at mange af de europæiske pensionsordninger i fremtiden ikke vil yde tilstrækkelig beskyttelse mod risiko for fattigdom.

Udfordringen er derfor at finde nye midler til forbedring af den faldende dækningsgrad.

Det nævnes i denne forbindelse, at en øget dækningsgrad bl.a. kan opnås ved at lade supplerende pensionsordninger spille en større rolle. Dette vil selvfølgelig også være vigtigt med henblik på at nå Europa 2020 strategiens mål om at reducere fattigdommen med 20 millioner mennesker senest i 2020.

Vi kan fra regeringens side tilslutte os disse hovedbudskaber.

**8. Håndtering af de demografiske udfordringer gennem udvidet deltagelse i arbejdsmarkedet og samfundet for alle**

– *Rådskonklusioner*

Rådsmøde 3177 – bilag 2 (samlenotat side 94)

**Socialministeren:** Som bekendt har det været et gennemgående tema under det danske formandskab at belyse forskellige demografiaspekter på det sociale område i bred forstand.

Formandskabet har således afholdt en række møder og konferencer bl.a. om ældre, børn og unge og mennesker med handicap, hvor demografiperspektivet har været vigtigt.

Erfaringer fra disse arrangementer er herefter blevet samlet i de konklusioner, der skal vedtages på rådsmødet.

Jeg er specielt glad for et enkelt punkt i konklusionerne, som stammer fra det uformelle social- og beskæftigelsesministersmøde i Horsens i april, hvor det blev foreslået, at vi også skal bruge den åbne koordinationsmetode til at opsamle og udveksle informationer om mere effektive metoder til at levere social service. Det tror jeg, vi kan få meget glæde af på europæisk plan.

Alle landene har tilkendegivet, at de kan støtte konklusionerne, og det er vi selvfølgelig fra regeringens side tilfredse med.

**9. Fremskridtsstatus for Beijing-handlingsprogrammet: Ligestilling og miljøet: bedre beslutningstagning, kvalifikationer og konkurrenceevne inden for politikken for modvirkning af klimaændringer i EU**

– *Rådskonklusioner*

Rådsmøde 3177 – bilag 2 (sammenfatning side 97)

**Ligestillingsministeren:** Som punkt 12 på dagsordenen skal der til EPSCO-rådsmødet den 21. juni vedtages rådskonklusioner som led i opfølgningen af Beijinghandlingsprogrammet.

Der følges op på fokusområde K: "Kvinder og miljøet", navnlig målet K.1: "Aktiv inddragelse af kvinder i miljøbeslutninger på alle niveauer."

Område K er et af de resterende fokusområder i Beijinghandlingsprogrammet, som Rådet endnu ikke har taget fat på.

Rådskonklusionerne sætter fokus på ligestilling og miljøet med særligt fokus på bedre beslutningstagning, kvalifikationer og konkurrenceevne i forbindelse med håndteringen af klimaændringer i EU.

Med rådskonklusionerne følger forslag til fire nye indikatorer som opfølgning på Beijinghandlingsprogrammet.

Indikatorerne bygger på en omfattende faglig rapport fra det Europæiske Ligestillingsinstitut.

Punktet forelægges hermed udvalget til orientering.

Rådskonklusionerne peger på, at klimaændringer er en stor udfordring og et vigtigt område for politiske tiltag i Den Europæiske Union.

Konklusionerne lægger særlig vægt på det forhold, at kvinder og mænd påvirker klimaet forskelligt, fordi deres forbrugsmønstre er forskellige. De har dermed forskellige CO<sub>2</sub>-fodaftryk. Samtidig er de ikke ligeligt repræsenteret i beslutningsprocessen på dette område.

På den baggrund indgår der en række anbefalinger i rådskonklusionerne, herunder:

- At medlemsstaterne og Kommissionen opfordres til at indarbejde princippet om kønsmainstreaming i deres klimapolitik.
- At arbejde for at opnå en ligelig repræsentation af kvinder og mænd i beslutningsprocessen vedrørende modvirkning af klimaændringer.
- Desuden understreges vigtigheden af at få flere kvinder ind i uddannelsesområder inden for naturvidenskab, teknologi, ingeniørvirksomhed og matematik – de såkaldte "STEM" fag – samt at få flere kvinder beskæftiget inden for disse områder.

Ved at der også fokuseres på uddannelse, sikres det, at der er et rekrutteringsgrundlag af både mænd og kvinder i forhold til beslutningsprocesser på området.

Kønsbaserede stereotyper kan være med til at fastholde et kønsopdelt uddannelsessystem. Det fører til et kønsopdelt arbejdsmarked ikke mindst på de områder,

som har betydning for modvirkning af klimaændringer, som for eksempel transport- og energisektoren.

Som led i forarbejdet med rådskonklusionen og udarbejdelsen af indikatorerne er der som sagt udarbejdet en faglig rapport af det Europæiske Ligestillingsinstitut – EIGE.

Rapporten peger på, at kvinder og mænd ikke er ligeligt repræsenteret i de beslutningsprocesser, som fastlægger politikken til modvirkning af klimaforandringer.

I EIGE's rapport fremgår det, at ud af den del af EU-kommissionens topledelse, som beskæftiger sig med klimaforandringsspolitik, er 27 procent kvinder.

Blandt EU's medlemslande er andelen af kvinder i topledelsen i myndigheder, som beskæftiger sig med klimaforandringsspolitik – det vil typisk være ministerier – ca. 26 procent.

I rapporten er der en række forslag til indikatorer, som kan måle kvinders deltagelse i beslutningstagning om klimaforandringer.

Rapporten indeholder også forslag til indikatorer om pigers og kvinders repræsentation i uddannelser inden for områderne naturvidenskab, teknologi, ingeniørvirksomhed og matematik.

De valgte indikatorer i rådskonklusionen vil give en pejling på, hvorvidt EU's medlemslande, Kommissionen og Europa-Parlamentet arbejder hen imod K.1 i Beijinghandlingsprogrammet.

De fire indikatorer er:

- Andelen af kvinder i beslutningsorganer vedrørende klimaændringer på nationalt plan i EU-medlemsstaterne.
- Andelen af kvinder i beslutningsorganer vedrørende klimaændringer på EU-plan.
- Andelen af kvinder i beslutningsorganer vedrørende klimaændringer på internationalt plan.
- Andelen af kvinder med eksamen inden for naturvidenskab og teknologi, der har afsluttet en videregående uddannelse i EU og medlemsstaterne.

Danmark agter at støtte vedtagelsen af rådskonklusionerne.

**Pia Adelsteen** mente, at så snart man talte om procenter, var der lagt op til kvoter. Mener ligestillingsministeren, at 26 pct. er i orden, eller skal der være flere kvinder i bestyrelserne?

I Der Spiegel kan man se, at kommissær Reding varsler, at hun til oktober vil komme med et forslag om kvoter. Det syntes hun var godt klaret af en kommissær, som ikke havde kunnet nå at læse høringssvarene. På den baggrund spurgte hun, om ligestillingsministeren fortrød, at han ikke i sit høringssvar havde sagt helt klart: "Danmark går ikke med til kvoter."

**Ligestillingsministeren** svarede, at konklusionerne opfordrer på ingen måde til, at der skal indføres kvoter, men det er en meget relevant problemstilling, at der er

et kønsopdelt uddannelsesvalg, som også bliver berørt i regeringens handlingsplan – PIP der står for Piger I Praktik. Ligestillingsministeren nævnte, at han havde talt med sin datter, som ville være journalist, og spurgt, hvorfor hun ikke ville være ingeniør, hvortil hun havde sagt: "Det ved jeg ikke hvad er." Det er en opfordring til skolen og til ham selv og hans kone om at præsentere hende for muligheden.

**Pia Adelsteen** spurgte, om man også havde noget, der hed DIP – altså Drengene I Praktik.

Hun repeterede sit spørgsmål vedrørende kommissær Reding, idet hun snart ikke kunne finde ud af, hvad kommissæren ville.

I relation til CO<sub>2</sub>-udledninger spurgte Pia Adelsteen, hvem der sviner mest, mænd eller kvinder.

**Merete Riisager** bad ligestillingsministeren bruge de sidste 14 dage af formandskabet til at sige til kommissær Reding, at vi fra dansk side på ingen måde vil acceptere kvoter og at vi mener, at hvis man – som det står i Der Spiegel - fastsætter en 40% takts for bestyrelser, så vil det være et enormt indgreb i de private virksomheders måde at indrette deres virksomheder på. Kvinderne må træffe deres eget valg, men alle undersøgelser viser, at kvinder i langt mindre end mænd grad ønsker lederstillinger.

**Ligestillingsministeren** svarede Pia Adelsteen, at regeringen også sætter fokus på drenges uddannelse, og den har lige udmøntet en pulje på 10 mio. kr. i den forbindelse.

Ligestillingsministeren svarede Merete Riisager, at det var rigtig svært at følge med i, hvad kommissær Reding går rundt og siger. Han vidste ikke, hvad hun helt præcist havde sagt til Der Spiegel. Han mente, vi tydeligt havde sagt, at vi synes, at den model, vi har fremlagt, er tilstrækkelig og passende til at adressere problemstillingen. Når vi ser, hvad kommissæren barsler med, må vi tage stilling til det, for kvoter kan være mange ting.

Det er rigtigt, at mænd sviner mest, fordi de kører mere i bil og flyver mere end kvinder.

**Merete Riisager** undrede sig over, at ligestillingsministeren ikke var i dialog med Kommissionen og ikke vidste, hvad der havde stået i Der Spiegel.

**Næstformanden** sagde, at man altid var velkommen til at sende konkrete artikler til ministeren til kommentering, men at det ikke er rimeligt, at ministeren skal forholde sig til konkrete artikler, som ministeren ikke har læst.

**Pia Adelsteen** fandt det i orden, at ligestillingsministeren ikke ville kommentere en bestemt artikel, men det er jo ikke første gang, kommissær Reding er ude med, at hun vil foreslå kvoter. Derfor har Europaudvalget flere gange spurgt, med hvilken hjemmel det kan ske.

**Ligestillingsministeren** sagde til Merete Riisager, at han ikke kendte den pågældende artikel, og Kommissionen har ikke meldt noget ud om kvoter.

I relation til Pia Adelsteens spørgsmål henviste ligestillingsministeren til den diskussion, man tidligere havde haft om emnet, hvor det kom frem, at der ikke havde været opbakning til kvoter, da man drøftede det i Rådet i februar måned.

## 10. Eventuelt – kønsopdelt uddannelsesvalg

**Ligestillingsministeren:** Udover rådskonklusionerne skal jeg gøre opmærksom på, at formandskabet til rådsmødet under "Eventuelt" vil præsentere en formandskabsnote om det kønsopdelte uddannelsesvalg og drenges relativt større frafald fra uddannelser.

I 2009 var mindre end en tredjedel STEM-kandidater i Europa kvinder. Og ca. 16 pct. af de unge mænd i Europa forlader i dag uddannelsessystemet uden en kompetencegivende uddannelse.

Det er et stort problem. Hvis vi skal styrke vores konkurrenceevne, kræver det uddannet arbejdskraft. Samtidig er det et problem for den enkelte kvinde og den enkelte mand, som ikke til fulde får brugt sine kompetencer.

Det er en ubalance, som ikke er ny, og det er en tendens, som kan ses i de fleste EU-lande.

Selve formandskabsnoten er blevet til på baggrund af et ekspertseminar i København i maj måned. Formandskabet havde samlet en række europæiske eksperter, som drøftede:

- Hvordan man kan stoppe drenges frafald fra uddannelser.
- Hvordan vi kan få flere piger og drenge til at vælge ikke-kønsstereotype uddannelser.

Seminaret resulterede blandt andet i en række anbefalinger fra eksperterne.

Formandskabet vil præsentere noten for Rådet på EPSCO-rådsmødet den 21. juni.

**Pia Adelsteen** spurgte, hvad der helt konkret var kommet ud af det seminar, ligestillingsministeren talte om at der havde været i København, hvor man ville prøve at få drenge og piger til at vælge ikke-kønsstereotype dannelser. Drejer det sig om at få pigerne til at blive murere og mændene til at blive børnehavepædagoger?

**Ligestillingsministeren** syntes, vi var kommet langt, og at det ikke længere drejede sig om at få pigerne til at blive murere og drengene til at blive børnehavepædagoger. Men hvis man ser på dem, der læser til ingeniører, er det 80 pct. drenge og 20 pct. piger. Det handler om at skabe bevidsthed herom. Det er ærgerligt, når vi mangler ingeniører, at vi skal importere dem fra udlandet i stedet for at benytte os af den anden halvdel af danskerne.



**Rådsmøde (beskæftigelse, socialpolitik, sundhed og forbrugerbeskyttelse – sundhedsdelen) den 21.-22. juni 2012**

**Sundhedsministeren:** Der er rådsmøde den 22. juni i Luxembourg.

Jeg vil i dag nævne to sager til forhandlingsoplæg, én sag til orientering og til slut give en kort status for en sag på lægemiddelområdet, som udvalget tidligere har hørt om.

**FO 1. Handlingsprogrammet "Sundhed for vækst" 2014-2020**

– *Delvis generel indstilling*

KOM (2011) 0709

Rådsmøde 3177 – bilag 1 (sammenotat side 2)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (11) – bilag 315 (side 332, senest behandlet i EUU 25/11-11)

**Sundhedsministeren:** Den første sag, jeg vil nævne, er forslaget til et nyt EU-handlingsprogram på sundhedsområdet, der forelægges til forhandlingsoplæg.

Der er lagt op til, at vi på rådsmødet når til enighed om programmets indhold med undtagelse af budgettet. Det indgår nemlig i EU's flerårige finansielle ramme og vil ikke blive fastlagt nu.

Hvis det lykkes at nå til enighed i Rådet den 22. juni, vil vi i de kommende måneder skulle drøfte forslaget med Parlamentet.

Jeg tror, Rådet og Parlamentet på centrale punkter vil være på linje. Men der kan selvfølgelig være elementer, hvor vi vil skulle justere i forhold til det, vi når frem til på rådsmødet.

Programmet bliver det tredje i rækken af handlingsprogrammer, som fastsætter de overordnede rammer for udmøntningen af EU-midlerne på sundhedsområdet. Kommissionen har kaldt forslaget "Sundhed for vækst" og har foreslået fire overordnede målsætninger for programmet. Det skal bidrage til:

1. At fremme innovation og bæredygtighed i de nationale sundhedssystemer.
2. At fremme borgernes adgang til bedre og mere sikre sundhedsydelser.
3. At forebygge sygdomme og fremme sundhed.
4. At beskytte borgerne mod grænseoverskridende sundhedstrusler.

Generelt har forslaget fået en positiv modtagelse blandt medlemslandene, og der er bred støtte til etableringen af et nyt handlingsprogram på sundhedsområdet.

Dog har det været et centralt omdrejningspunkt for forhandlingerne at slå fast, at sundhed er en værdi i sig selv, og at programmet ikke må fokusere ensidigt på sundhed som katalysator for vækst.

Mange medlemslande lægger vægt på, at indførelsen af nye indsatsområder – dvs. dem der handler om innovation, bæredygtighed og adgang til bedre og mere

sikre sundhedsydelser – ikke må føre til en svækkelse af forebyggelsesområdet og indsatsen mod grænseoverskridende sundhedstrusler.

Med det foreliggende kompromisforslag fastholder man de fire målsætninger fra Kommissionens forslag, men man ændrer rækkefølgen og justerer det konkrete indhold. Blandt andet styrker man programmets fokus på sundhedsfremme og forebyggelse. Og indsatsen mod ulighed i sundhed er blevet tilføjet som et overordnet mål for programmet.

Samlet set indeholder kompromisforslaget kun få ændringer i forhold til Kommissionens oprindelige forslag, og der er på nuværende tidspunkt kun ét udestående, hvis vi ser bort fra spørgsmålet om budgettets størrelse.

Det drejer sig om et element i Kommissionens forslag, som indebærer, at medfinansieringen fra programmet i nogle tilfælde skal være højere for lande med en lav bruttonationalindkomst pr. indbygger end for andre lande.

Jeg forventer, at vi på rådsmødet kan opnå enighed om en delvis generel indstilling – med eller uden en løsning på det udestående spørgsmål om medfinansieringen.

Fra dansk side arbejder vi for:

- At sundhedsfremme og forebyggelse får en central plads i det nye program.
- At indsatsen mod ulighed i sundhed indgår som et tværgående mål for programmet.
- At vi fastholder et fokus i programmet, dvs. et begrænset antal målsætninger på områder, hvor vi forventer en reel merværdi for de nationale sundhedssystemer.
- At medlemslandene stilles lige for så vidt angår medfinansiering af fælles aktioner.

Det foreliggende kompromisforslag imødekommer de danske prioriteter undtagen i spørgsmålet om medfinansieringen af fælles aktioner.

Samlet set er der tale om et godt og velafbalanceret kompromis, og jeg mener ikke, spørgsmålet om medfinansiering skal være afgørende for Danmarks stillingtagen.

FO På den baggrund agter regeringen at tilslutte sig forslaget.

**Merete Riisager** kunne ikke støtte forhandlingsoplægget, idet mange af elementerne ligger inden for det, der bør varetages af medlemslandene. Programmet ligger simpelt hen for langt væk fra patienterne.

Hun spurgte, om det, der står i samlenotatet om, at der for visse aktioner skal være mulighed for give en større medfinansiering til nogle fattige EU-lande, betyder, at Danmark kan komme til at medfinansiere andre landes sundhedssystemer.

**Pia Adelsteen** bad sundhedsministeren uddybe det, hun sagde om, at med hensyn til medfinansiering var det ikke gået helt, som Danmark ønskede, men at vi alligevel godt kunne være med til kompromisforslaget.

**Sundhedsministeren** svarede, at der med hensyn til medfinansiering ikke var landet noget kompromis endnu. Vi støtter programmet, hvis den del bliver pillet ud. Hvis der kommer et kompromisforslag, må vi kigge på det.

I relation til Merete Riisagers spørgsmål pointerede sundhedsministeren, at medfinansieringen kun gælder "joint actions", og her vælger landene selv, om de vil være med. Den idé, man drøfter, går ud på, at hvis der er et flertal af fattige EU-lande, så er der én finansieringsmodel; ellers deler man udgifterne.

**Pia Adelsteen** forstod, at der ikke var fundet et kompromis endnu. Hvis man finder et kompromis, så kan ethvert land beslutte, om man vil gå med i en "joint action". Det gør man nok, fordi man ikke har foranstaltninger på hjemmebane. På den baggrund kan Dansk Folkeparti godt tilslutte sig forhandlingsoplægget.

**Nikolaj Villumsen** kunne tilslutte sig forhandlingsoplægget. Han syntes, det var en vigtig understregning, sundhedsministeren foretog, da hun sagde, at sundhed er et mål i sig selv – altså at sundhed ikke reduceres til en salgsvare. Det er selvfølgelig Enhedslistens holdning, at de samlede udgifter på EU's budget ikke skal stige, men man kan passende overføre midler fra landbrugsstøtte til sundhed.

**Næstformanden** konkluderede, at der ikke var konstateret et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet Liberal Alliance dog havde ytret sig imod det.

**FO 2. Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om alvorlige grænseoverskridende sundhedstrusler**

– *Orienterende debat*

KOM (2011) 0866

Rådsmøde 3177 – bilag 1 (sammenotat side 9)

**Sundhedsministeren:** Den næste sag, jeg vil nævne, er Kommissionens forslag til afgørelse om alvorlige grænseoverskridende sundhedstrusler. Jeg forelægger den til forhandlingsoplæg.

Vi er kommet langt i forhandlingerne, og jeg forventer, at vi på rådsmødet kan få en politisk pejling i forhold til de vigtigste udeståender, inden forhandlingerne i Rådet går ind i den afgørende fase.

I dag er indsatsen i EU-regi opdelt i et særskilt system for smitsomme sygdomme og et andet – mere uformelt – samarbejde i regi af det eksisterende udvalg for sundhedssikkerhed, som beskæftiger sig med de folkesundhedsmæssige aspekter ved andre trusler, dvs. biologiske, kemiske og miljømæssige trusler.

Formålet med forslaget er at indføre én sammenhængende ramme for EU's indsats til håndtering af alle alvorlige grænseoverskridende sundhedstrusler med udvalget for sundhedssikkerhed som omdrejningspunkt.

Sundhedstrusler af radiologisk eller nuklear oprindelse, der medfører udsættelse for ioniserende stråling, er ikke omfattet af forslaget, fordi de er omfattet af traktaten om det europæiske atomenergifællesskab.

Forslaget er baseret på erfaringerne fra de seneste folkesundhedsmæssige krisesituationer, såsom H1N1 pandemien i 2009, vulkanaskeskyen i 2010 og udbruddet af E.coli i 2011, der alle havde store samfundsmæssige konsekvenser.

Forslagets hovedelementer er bestemmelserne om beredskabsplanlægning, overvågning og monitorering, tidlig varsling og indsats samt etableringen af et fælles forum for koordination af EU's indsats baseret på det eksisterende udvalg for sundhedssikkerhed

I forhold til beredskabsplanlægning er formålet at sikre en indbyrdes sammenhæng i den måde, vi indretter beredskabet på i de enkelte lande. Det skal ske ved, at man udveksler og konsulterer hinanden om de nationale beredskabsplaner. Herudover lægges der op til at etablere en frivillig fælles ordning for indkøb af vacciner.

Vedrørende overvågning og monitorering lægger forslaget op til at videreføre den eksisterende overvågning af smitsomme sygdomme og udbygge den med en mulighed for at etablere ad hoc monitoreringsnetværk for andre alvorlige trusler end overførbare sygdomme. Overvågningen af de overførbare sygdomme vil fortsat blive varetaget af det europæiske center for sygdomskontrol og forebyggelse, der ligger i Stockholm.

Når det gælder tidlig varsling og indsats, udvides anvendelsen af det eksisterende system for tidlig varsling og reaktion, så det kommer til at omfatte alle alvorlige sundhedstrusler og ikke kun overførbare sygdomme, som det er tilfældet i dag.

Der lægges i forslaget også op til, at Kommissionen skal kunne vedtage fælles midlertidige foranstaltninger i situationer, hvor medlemsstaternes indsats ikke har været tilstrækkelig til at inddæmme spredningen af en alvorlig grænseoverskridende sundhedstrussel.

Det sidste element, jeg vil nævne, er udvalget for sundhedssikkerhed, som bliver det centrale koordinerende forum for EU's indsats mod grænseoverskridende sundhedstrusler.

Generelt har medlemslandene været positive over for forslagets overordnede formål, nemlig at styrke håndteringen af alvorlige grænseoverskridende sundhedstrusler.

Under de hidtidige drøftelser er det blevet klart, at en af de centrale problemstillinger er arbejdsdelingen mellem Kommissionen, udvalget for sundhedssikkerhed og medlemslandene, specielt i forhold til beredskabsplanlægning.

Medlemslandene lægger vægt på at undgå overlap og dobbeltarbejde i samspillet mellem de forskellige overvågnings- og varslingssystemer. Der stilles også spørgsmålstegn ved den foreslåede beføjelse til Kommissionen til at vedtage midlertidige fælles foranstaltninger, som mange lande ikke kan støtte.

Fra dansk side stiller vi os positive med hensyn til at skabe klarhed over overvågning, vurdering og håndtering af alvorlige grænseoverskridende sundhedstrusler i EU. Vi vil arbejde for at skabe den bedst mulige beskyttelse af folkesundheden under hensyntagen til den mest hensigtsmæssige brug af ressourcer.

FO Mit forhandlingsoplæg er derfor, at Danmark generelt støtter forslaget og målsætningen om et bedre samarbejde mellem EU-landene i indsatsen mod grænseoverskridende sundhedstrusler, og at vi i den forbindelse arbejder for:

- At der ikke etableres overlappende systemer eller mere bureaukratiske arbejdsgange.
- At beslutningen ikke påvirker nationale beslutninger om indretning af det nationale sundhedsberedskab.
- At der oprettes mulighed for fælles indkøb af vacciner – som en frivillig ordning.

**Merete Riisager** kunne godt støtte dette forhandlingsoplæg, idet der er tale om grænseoverskridende sundhedstrusler. Hun håbede, der ville være streng fokus på, hvilke kompetencer man delegerer til Kommissionen.

**Pia Adelsteen** spurgte, hvad det helt præcist er, man vil gå med til med hensyn til at give beføjelser til Kommissionen. Hvor ligger sundhedsministerens grænse?

**Sundhedsministeren** svarede, at Kommissionens forslag til artikel 12 indebærer, at hvis et land ikke gør en tilstrækkelig national indsats for at begrænse en trussel, skal Kommissionen have mulighed for at lave fælles, bindende foranstaltninger. Det er der rigtig mange lande, der har betænkeligheder ved, og i det forslag, der foreligger fra formandskabet, er artikel 12 taget ud af teksten. Det støtter vi fra dansk side.

**Pia Adelsteen** takkede for denne afklaring. Herefter kan Dansk Folkeparti godt støtte forhandlingsoplægget.

**Nikolaj Villumsen** støttede ligeledes forhandlingsoplægget.

**Næstformanden** konkluderede, at der ikke var konstateret et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet ingen partier havde ytret sig imod det.

### 3. Bekæmpelse af antibiotikaresistens

– Rådskonklusioner

Rådsmøde 3177 – bilag 1 (sammenotat side 14)

**Sundhedsministeren:** Den tredje sag på rådsmødedagsordenen er et udkast til rådskonklusioner om bekæmpelse af antibiotikaresistens, som jeg nævner til orientering.

Bekæmpelse af antibiotikaresistens kræver, at vi samarbejder i EU – men også på globalt plan.

I øjeblikket oplever vi desværre alvorlige og stigende problemer med bakterier, der er resistente overfor behandling med antibiotika. Hvert år dør omkring 25.000 mennesker i EU på grund af infektioner med resistente bakterier.

Det danske EU-formandskab har derfor valgt at sætte fokus på bekæmpelse af antibiotikaresistens. Rådskonklusionerne er sat på rådsmødedagsordenen til vedtagelse.

Med konklusionerne sættes der fokus på vigtigheden af at styrke et tværgående samarbejde mellem det humane og det veterinære område. Det er det, der på godt dansk hedder en "One Health"-tilgang.

Konklusionerne fokuserer på at begrænse forbruget af antibiotika og tager afsæt i 3 politiske målsætninger:

1. Antibiotikaforbruget i EU skal begrænses. Det gælder for både mennesker og dyr.
2. Antibiotikaforbruget skal være mere målrettet, og vi skal i EU kun anvende de kritisk vigtige antibiotika, når det er strengt nødvendigt.
3. Det er en forudsætning for de rette tiltag, at overvågningen af antibiotikaforbrug – og antibiotikaresistens – forbedres i EU.

Rådskonklusionerne fokuserer på disse tre områder, da forskning har vist, at indsatser på disse områder vil kunne gøre en forskel, når det handler om at komme antibiotikaresistens til livs.

Det er efter min mening både et godt og ambitiøst sæt rådskonklusioner, der ligger på bordet nu, og som regeringen kan støtte.

## 5. Siden sidst – patientinformation

**Sundhedsministeren:** Til sidst vil jeg kort orientere om den såkaldte patientinformationssag, som jeg forelagde til forhandlingsoplæg forud for rådsmødet i december sidste år.

Det drejer sig om Kommissionens forslag om at indføre et nyt og fælles regelsæt for lægemiddelvirksomheders udbredelse af information til patienter og andre borgere om deres receptpligtige lægemidler.

Jeg nævnte dengang, at de fleste EU-lande er skeptiske over for forslaget. Inklusiv Danmark.

Derfor er jeg glad for i dag at kunne sige, at det er lykkedes for formandskabet at få sat punktum i sagen, der har været på bordet siden 2008.

Vi kan som formandskab nu konstatere – efter at have haft bilaterale samtaler med 24 delegationer – at landene ikke har noget ønske om at fortsætte drøftelserne af forslaget. I hvert fald ikke i den form, det har nu.

Vi har som formandskab orienteret Kommissionen og Parlamentet om medlemsstaternes – altså Rådets – holdning til forslaget, og jeg vil formentlig også kort nævne sagen, når jeg mødes med mine ministerkolleger til rådsmødet den 22. juni.

Det danske formandskab har høstet stor ros for sin indsats og tilgang til denne kontroversielle sag – både fra medlemsstaterne og faktisk også fra Kommissionen.

Jeg tror, vi kan betragte forhandlingerne om patientinformationsforslaget som afsluttede.